

Р. Л. СТАЙН
НОЩТА, В КОЯТО КУКЛАТА
ОЖИВЯ

Част 7 от „Goosebumps“

Превод от английски: Нина Руева, 2016

chitanka.info

1.

— Ммммм! Ммммм! Ммммм!

Крис Пауъл се мъчеше да привлече вниманието на своята сестра близначка.

Линди Пауъл вдигна поглед от книгата, която четеше, за да разбере какъв е проблемът. Вместо красивото лице на сестра си, Линди видя кръгъл розов балон от дъвка, голям колкото главата на Крис.

— Браво — отбеляза Линди без особен ентузиазъм и с рязко движение бучна балона и го пукна.

— Хей! — възнегодува Крис, щом розовият балон плъкна върху бузите и брадичката ѝ.

Линди се изсмя.

— Майтапче!

Ядосана, Крис грабна книжката на Линди и я затвори със замах.

— Опа — изгуби си страницата! — възкликна тя. Знаеше колко сестра ѝ мрази да губи страницата, до която е стигнала.

Линди се намръщи и се пресегна да си върне книгата. Крис се зае да изтърка розовата дъвка от лицето си.

— Това беше най-големият балон, който някога съм правила — каза сърдито. Дъвката не се махаше от брадичката ѝ.

— Аз съм правила много по-големи — отбеляза Линди с надменна усмивка.

— Не мога да повярвам — измърмори майка им, която тъкмо бе влязла в стаята, и остави купчина сгънато пране в края на леглото на Крис. — Заради дъвки ли се карате?

— Не се караме — измънка Линди. Тя отметна русата си конска опашка и отново прикова очи в книгата си.

И двете момичета имаха прави руси коси. Но тази на Линди беше дълга и тя обикновено я връзваше на тила или отстрани на конска опашка. А Крис подстригваше своята много късо.

Прическите помагаха на хората да ги различават, защото останалите им черти бяха почти напълно еднакви. И двете имаха

широки чела и кръгли сини очи. Щом се усмихнеха, по бузите и на двете се появяваха трапчинки. И двете се изчервяваха лесно и тогава по бледите им страни се разливаха големи розови кръгове.

И двете смятаха, че носовете им са малко по-широки от нормалното. И на двете им се искаше да са малко по-високи. Най-добрата приятелка на Линди, Алис, беше по-висока от тях с почти седем сантиметра, а още не бе навършила дванадесет години.

— Всичко ли магнах? — попита Крис, търкайки брадичката си, която беше зачервена и лепкава.

— Не — отвърна Линди, като я погледна. — Има малко в косата ти.

— О, страхотно — измърмори Крис. Хвана се за косата, но не откри остатъци от дъвка.

— Пак се хвана — засмя се Линди. — Много си лесна!

Крис изръмжа сърдито.

— Защо винаги си такава гаднярка?

— Аз? Гаднярка? — Линди се ококори невинно. — Аз съм ангелче. Питай когото искаш.

Крис се вбеси и се обърна към майка си, която пъхаше чорапи в чекмеджето на скрина им.

— Мамо, кога ще имам собствена стая?

— На куково лято — отвърна със смях госпожа Пауъл.

Крис изсумтя.

— Винаги това казваш.

Майка ѝ вдигна рамене.

— Знаеш, че нямаме и един свободен милиметър, Крис. — Тя се обърна към прозореца на спалнята. През прозрачните завеси струеше ярка слънчева светлина. — Денят е прекрасен. Какво правите тук вътре вие двете?

— Мамо, не сме малки момиченца — завъртя очи Линди. — На дванадесет сме. Вече сме големички да си играем навън.

— Имам ли още? — попита отново Крис, като продължаваше да остъргва остатъци от дъвка от брадичката си.

— Стига си се мъчила. Така повече ти отива — обади се Линди.

— Не може ли да сте по-мили една с друга! — въздъхна майка им.

Изведнъж дочуха пронизителен лай от долния етаж.

— Сега пък какво му става на Барки? — разтревожи се госпожа Пауъл. Малкият черен териер все лаеше заради нещо. — Защо не изведете кучето на разходка?

— Точно сега ли? — измърмори Линди, забила нос в книгата си.

— А какво ще кажете за красивите нови велосипеди, които получихте за рождения си ден? — попита майка им с ръце на хълбоците. — Онези велосипеди, без които уж не можехте да живеете. Нали се сещате — ония, дето си стоят в мазето, откакто ви ги подарихме.

— Добре де, добре. Няма нужда от сарказъм, мамо — заяви Линди и затвори книгата си. Стана, протегна се и я захвърли върху леглото си.

— Искаш ли? — обърна се Крис към Линди.

— Какво да искам?

— Да покараме колела. Може да отидем до игрището, да проверим дали има някого в училище.

— Просто искаш да видиш дали Роби е там — направи физиономия Линди.

— Е, и? — изчерви се Крис.

— Хайде, момичета. Излезте на свеж въздух — пришпори ги госпожа Пауъл. — Ще се видим по-късно. Отивам до супермаркета.

Крис се огледа в огледалото на тоалетката. Беше махнала по-голямата част от дъвката. Заглади късата си коса назад с две ръце.

— Хайде. Да излизаме — каза. — Който остане последен, е загубеняк. — Тя се стрелна към вратата и изпревари сестра си с половин крачка.

Когато изфучаха през задната врата с Барки, джафкащ пронизително зад тях, следобедното слънце грееше високо в безоблачното небе. Въздухът бе неподвижен и сух. Сякаш беше лято, а не пролет.

И двете момичета бяха облечени с шорти и потници. Линди се наведе, за да вдигне вратата на гаража, но се спря. Съседната къща привлече погледа ѝ.

— Виж — построили са стените — каза на Крис, като посочи към къщата до техния двор.

— Много бързо я строят. Чак не е за вярване — отбеляза Крис, проследявайки погледа на сестра си.

Строителите бяха съборили старата къща през зимата. Новите бетонни основи бяха положени през март. Линди и Крис се разхождаха по тях, когато нямаше работници, и се опитваха да разберат разположението на различните стаи.

А ето че и стените вече бяха издигнати. Строежът изведнъж бе започнал да прилича на истинска къща, издигаща се наред високи купчини дървесина, една голяма могила от червено-кафява пръст, една камара бетонни тухли и разнообразен набор от моторни триони, инструменти и машини.

— Днес няма работници — отбеляза Линди.

Те направиха няколко крачки по посока на новата къща.

— Според теб кой ще се нанесе в нея? — зачуди се Крис. — Може би някой страхотен тип на нашата възраст. Или пък двама такива — близнаци!

— Гадост! — Линди направи отвратена физиономия. — Близнаци? По-сладникаво не можа ли да го измислиш? Не мога да повярвам, че двете с теб сме от едно семейство.

Крис бе свикнала на сарказма на Линди. И двете момичета едновременно обичаха и мразеха факта, че са близначки. Тъй като деляха почти всичко помежду си — външността, дрехите, стаята — бяха по-близки, отколкото повечето сестри.

Но понеже толкова много си приличаха, те също така успяваха да си лазят по нервите доста често.

— Няма никого наоколо. Хайде да разгледаме новата къща — предложи Линди.

Крис я последва през двора. Една катеричка, покатерила се до половината на широкото стъбло на клена, ги наблюдаваше внимателно.

Те се провряха през един отвор между ниските храсти, разделящи двата двора. Минаха покрай купчините дървен материал и високата могила пръст, след което се качиха на бетонната веранда.

На мястото на входната врата имаше закована пластмасова плоскост. Крис повдигна единия ѝ край и те се вмъкнаха в къщата.

Вътре беше тъмно и хладно и миришеше на прясна дървесина. Стените бяха измазани, но не бяха боядисани.

— Внимателно — предупреди Линди. — Има пирони. — Тя посочи към големите пирони, разпръснати по пода. — Ако настъпиш някой, ще хванеш тетанус и ще умреш.

— Как пък не — не й повярва Крис.

— Не че искам да умираш — добави Линди. — Само да хванеш тетанус. — Тя се изкикоти.

— Много смешно — отбеляза саркастично Крис.

— Това трябва да е всекидневната — предположи тя, докато се придвижваше внимателно през стаята към камината, разположена на задната стена.

— Катедрален таван — установи Линди, като огледа тъмните открити дървени греди над главите им.

— Готино.

— Тази стая е по-голяма от нашата всекидневна — отбеляза Крис, докато надничаше през големия прозорец, който гледаше към улицата.

— Мирише върховно. — Линди вдиша дълбоко. — Заради дървените стърготини. Ухае на борова гора.

Те минаха през коридора и огледаха кухнята.

— Тези жици дали са включени към тока? — попита Крис, посочвайки сноп черни електрически жици, които висяха от гредите на тавана.

— Защо не пипнеш някоя, за да разберем? — предложи Линди.

— Първо ти — изстреля в отговор Крис.

— Кухнята не е много голяма — каза Линди, като се наведе, за да разгледа дупките, където щяха да бъдат закрепени кухненските шкафове.

Тя се изправи и тъкмо се канеше да предложи да разгледат горния етаж, когато чу звук.

— Ъ? — Очите й се разшириха от изненада. — Има ли някого тук?

Крис застина по средата на кухнята.

И двете се заслушаха.

Тишина.

После чуха тихи, бързи стъпки. Наблизо. В къщата.

— Да се махаме! — прошепна Линди.

Крис вече се промушваше под пластмасата през отвора за вратата. Тя скочи от задната веранда и се затича към техния двор.

Линди се спря в края на верандата и се обърна към новата къща.

— Хей, виж! — извика тя.

Една катеричка изскочи от страничния прозорец. Животинчето се приземи върху пръстта на четирите си крачета и заподскача към кленовото дърво в двора на семейство Пауъл.

Линди се засмя.

— Само някаква тъпа катерица.

Крис спря близо до ниските храсти.

— Сигурна ли си? — Тя се поколеба, наблюдавайки прозорците на новата къща. — Много шумна катерица беше.

Когато се обърна отново към къщата, с изненада откри, че Линди е изчезнала.

— Хей, къде се дяна?

— Тук съм — извика Линди. — Открих нещо!

На Крис ѝ отне известно време, докато намери сестра си. Линди бе полускрита зад голям черен казан за боклук в далечния край на двора.

Крис засенчи очите си с една ръка, за да вижда по-добре. Сестра ѝ се бе навела отстрани над казана и изглежда ровичкаше в някакъв боклук.

— Какво има там? — провикна се Крис.

Линди подмяташе разни неща наоколо и не даде вид, че я чува.

— Какво е това? — извика отново Крис и с нежелание направи няколко крачки към казана.

Сестра ѝ не отвърна.

След малко тя бавно измъкна нещо и го повдигна нагоре. Ръцете и краката на нещото се поклащаха, увиснали. Крис различи глава с кафява коса.

Глава? Ръце и крака?

— О, не! — изпищя от ужас Крис и закри лицето си е ръце.

2.

Дете?

Крис затаи дъх, докато гледаше с ужас как Линди го вади от казана.

Виждаше лицето му, замръзнало в ококорено изражение. На върха на главата му имаше твърда кафява коса. Беше облечено в нещо като сив костюм.

Ръцете и краката му се клатушкаха безжизнени.

— Линди! — извика Крис с пресъхнало от страх гърло. — Това нещо... то... живо ли е?

С разгуптяно сърце Крис се затича към сестра си. Линди бе гушнала горкото същество.

— Живо ли е? — повтори задъхано Крис.

Сестра ѝ се засмя.

— Не. Не е живо! — обяви весело Линди.

И тогава Крис разбра, че все пак това не беше дете.

— Кукла! — изписка тя.

Линди я изправи.

— Кукла за вентрилоквизъм^[1] — обясни. — Някой я е изхвърлил. Представяш ли си? В перфектна форма.

Линди най-последно забеляза, че сестра ѝ едва диша, а лицето ѝ е яркочервено.

— Крис, какво ти става? Оу, леле. Да не си помисли, че е истинско дете? — изсмя се подигравателно Линди.

— Много ясно, че не — отрече Крис.

Линди повдигна куклата и разгледа гърба ѝ, за да види откъде се управлява устата ѝ.

— Аз съм *истинско* дете! — процеди пискливо през зъби, като се опитваше да не мърда устните си.

— Тъпо — завъртя очи Крис.

— Аз не съм тъп. Ти си тъпа! — продължи с креслив глас Линди от името на куклата. Когато дръпна връвта на гърба ѝ, тя успя да

задвижи нагоре-надолу дървените устни и те изщракаха. Линди плъзна ръка по гърба на куклата и разбра как да управлява боядисаните очи, за да се местят наляво-надясно.

— Вероятно е пълен с буболечки — предположи Крис с отвратена физиономия. — Хвърли го, Линди.

— Как ли пък не — възпротиви се Линди и нежно потърка с ръка дървената коса на куклата. — Вземам го.

— Тя ме взема — каза куклата с гласа на Линди.

Крис впери подозрителен поглед в дървеното човече. Кафявата му коса бе нарисувана върху главата. Сините му очи можеха да се движат само на двете страни, без да мигат. Устните му бяха боядисани в яркочервено и извити в зловеща усмивка. Долната устна беше нащърбена от едната страна, така че не съответстваше напълно на горната.

Куклата бе облечена в сив двуреден костюм. Отдолу се виждаше бяла яка, но тя не бе прикрепена към риза. Вместо това дървените гърди на куклата бяха боядисани в бяло. В края на тънките увиснали крака бяха закрепени големи кафяви кожени обувки.

— Казвам се Шляпи — преправи гласа си Линди, като раздвижи нагоре-надолу ухилената му уста.

— Тъпо — повтори Крис и поклати глава. — Защо пък точно Шляпи?

— Ела насам и ще те шляпна! — изписука Линди, опитвайки се да не мърда устните си.

Крис изпъшка.

— Линди, ще ходим ли да караме на игрището, или не?

— Боиш се да не липсваш на горкичкия Роби? — попита Линди в ролята на Шляпи.

— Разкарай тази грозотия — отвърна нетърпеливо Крис.

— Не съм грозотия — възропта Шляпи с пискливия глас на Линди, като плъзна очи наляво-надясно.

— Ти си грозотия!

— Устните ти се мърдат — съобщи Крис на Линди. — Не ставаш за вентрилоквист.

— Ще задобрея — настоя Линди.

— Искаш да кажеш, че наистина смяташ да задържиш куклата?

— Шляпи ми харесва. Сладък е — рече Линди и го притисна към тениската си. — Сладък съм — накара го да каже. — А ти си грозна.

— Млъквай — сопна се Крис на куклата.

— Ти млъквай! — отвърна Шляпи с пискливия глас на Линди.

— Защо искаш да го задържиш? — попита Крис, след като последва сестра си към улицата.

— Винаги съм си падала по кукли — напомни ѝ Линди. — Забрави ли онези марионетки, които имах? Играех си с тях часове наред. Измислях си разни дълги сценки с тях.

— Аз също си играех с марионетките — спомни си Крис.

— Ти постоянно им заплиташе конците — намръщи се Линди. — Въобще не те биваше.

— Но какво ще я правиш тази кукла?

— Не знам. Може да измисля някой номер — замисли се Линди, като премести Шляпи в другата си ръка. — Като нищо може и пари да си докарвам с него. Нали се сещаш — може да участваме в детски рождени дни, да изнасяме представления.

— Честит рожден ден! — размърда тя устата на Шляпи. — Дайте насам паричките!

Крис не се засмя.

Двете момичета минаха по улицата пред къщата си. Линди притискаше Шляпи към гърдите си, сложила едната си ръка на гърба му.

— Смятам, че е противен — заяви Крис и подритна един голям камък през улицата. — По-добре да го хвърлиш пак в казана.

— Не става — възпротиви се Линди. — Не става — повтори тя от името на Шляпи, който заклати глава и размърда очите си наляво-надясно. — Теб ще хвърля в казана!

— Шляпи наистина е гадняр — намръщи се Крис.

Линди се засмя.

— Не гледай мен — подразни я тя. — Оплачи се на Шляпи.

Крис продължи да се муси.

— Завиждаш — отбеляза Линди. — Защото го намерих аз, а не ти.

Сестра ѝ започна да отрича, но тогава и двете дочуха гласове. Крис вдигна поглед и видя двете деца на семейство Маршал от долната

пресечка да бягат към тях. Те бяха сладки червенокоси хлапета, за които Линди и Крис понякога се грижеха.

— Какво е това? — попита Ейми Маршал, като посочи Шляпи.

— Говори ли? — попита по-малкото й братче Бен, като стоеше малко настрана, с неуверено изражение на луничавото си личице.

— Здравсти, аз съм Шляпи! — извика Линди, като изправи с ръка куклата, чиито крака се размятаха във въздуха.

— Откъде го взехте? — попита Ейми.

— Очите му мърдат ли се? — попита Бен, който все още не смееше да се приближи.

— А твоите очи мърдат ли се? — обърна се Шляпи към Бен.

И двете деца Маршал се засмяха. Бен се отпусна, пристъпи напред и хвана ръката на Шляпи.

— Оох! Не толкова силно! — изписка Шляпи.

Бен се стресна и пусна ръката. А после заедно с Ейми избухнаха в смях.

— Ха-ха-ха-ха-ха! — Линди накара Шляпи да се разсмее, като наклони назад главата му и отвори широко устата му.

Двете деца изпаднаха във възторг и се засмяха още по-силно.

Доволна от реакциите им, Линди хвърли поглед на сестра си. Крис седеше на бордюра, подпряла главата си с ръце и с унило изражение. Ревнува — осъзна Линди. — Крис вижда, че децата харесват Шляпи и че аз съм център на внимание. И се пука от яд. Определено ще задържа Шляпи! — каза си Линди, като тайничко се радваше на триумфа си.

Тя се вгледа в яркосините очи на куклата. За нейна изненада Шляпи сякаш отвърна на погледа ѝ, в очите му проблесна слънчев лъч, а усмивката му бе широка и лукава.

[1] Вид изкуство, при което актьор, наречен вентрилоквист, манипулира гласа си по такъв начин, че да изглежда, сякаш той идва от някъде другаде — обикновено от кукла, управлявана от актьора. Терминът произхожда от латински и най-общо се превежда като „говорене през стомаха“. — Б.пр. ↑

3.

— Кой беше на телефона? — попита господин Пауъл и набута пълна вилица със спагети в устата си.

Линди седна на мястото си на масата.

— Обади се съседката, госпожа Маршал.

— Да не ви вика да гледате децата? — попита госпожа Пауъл, като се пресегна за купата със салата. Тя се обърна към Крис: — Не искаш ли салата?

Крис избърса със салфетка полепналия по брадичката си сос за спагети.

— Може би по-късно.

— Не — отговори Линди. — Иска да изнеса представление. На тържеството за рождения ден на Ейми. С Шляпи.

— Първата ти работа, значи — отбеляза госпожа Пауъл и на нежното ѝ лице разцъфна усмивка.

— Ейми и Бен толкова много харесаха Шляпи, че настояха — обясни Линди. — Госпожа Маршал ще ми плати двадесет долара.

— Колко хубаво! — възкликна майка им. Тя подаде купата със салата през масата на съпруга си.

Беше минала седмица, откакто Линди бе изкарала Шляпи от казана. Всеки ден след училище тя репетираше с него в стаята си с часове, работеше върху гласа му, тренираше да не мърда устните си, измисляше смешни номера, които да разиграва с него.

Крис продължаваше да настоява, че всичко това е тъпотия.

— Не мога да повярвам, че се излагаш така — казваше на сестра си и отказваше да гледа номерата ѝ.

Но когато Линди донесе Шляпи в училище в петък, отношението на Крис започна да се променя. Група деца се бяха събрали около Линди пред шкафчето ѝ.

Докато Линди караше Шляпи да им говори, Крис ги наблюдаваше от дъното на коридора. Голяма излагация — помисли си първо Крис.

Но за нейна изненада децата виеха от възторг. Шляпи се превърна в истински хит. Дори Роби Мартин — момчето, в което Крис бе тайно влюбена от две години — смяташе Линди за страхотна.

Докато гледаше как Роби се смее заедно с другите деца, Крис се замисли. Може би щеше да е забавно и тя да стане венстрилоквист.

А и беше начин да си изкарва някакви пари. Линди щеше да получи двадесет долара на рождения ден у семейство Маршал. А когато се прочуеше, вероятно щеше да изнася представления на много тържества и да печели още повече.

След вечеря същата вечер Линди и Крис измиха и подсушиха чиниите. Тогава Линди попита родителите си дали може да изрепетира пред тях новия си комедиен номер. Изтърча в стаята си да вземе Шляпи.

Господин и госпожа Пауъл седнаха на дивана във всекидневната.

— Може Линди да стане телевизионна звезда — размечта се госпожа Пауъл.

— Може — съгласи се съпругът ѝ, като се облегна на дивана с доволна усмивка. Барки изляя и се настани между двамата, като размаха енергично късата си опашка.

— Знаеш, че не ти е позволено да се качваш на дивана — въздъхна госпожа Пауъл, но не си направи труда да го прогони.

Крис седна встрани от другите, на пода до стълбите, подпряла брадичката си с ръце.

— Изглеждаш мрачна тази вечер — забеляза баща ѝ.

— Може ли и аз да получа такава кукла? — попита Крис. Всъщност не бе планирала да го каже. Въпросът просто изскочи от устата ѝ.

Линди се върна в стаята, понесла Шляпи през кръста.

— Готови ли сте? — попита тя. Издърпа един стол от кухнята в средата на всекидневната и седна.

— Е, може ли? — повтори Крис.

— Наистина ли и ти искаш такава? — с изненада попита госпожа Пауъл.

— Какво иска? — попита объркано Линди.

— Крис каза, че също иска такава кукла — обясни майка ѝ.

— Стига де, да не видиш нещо — разпали се Линди. — Защо си такъв папагал?

— Изглежда забавно — отвърна Крис, а бузите ѝ пламнаха. — Щом ти можеш да го направиш, ще мога и аз — добави остро.

— Винаги копираш всичко, което правя — ядоса се Линди. — Защо веднъж не си намериш собствено занимание? Върви горе и се погрижи за колекцията си от дрънкулки. Това е твоето хоби. Остави на мен да съм вентрилокуист.

— Момичета — намеси се госпожа Пауъл, като вдигна ръка да ги усмири, — моля ви, не се карайте заради една кукла.

— Мисля, че мога да стана по-добра — каза Крис.

— Линди не е особено забавна.

— Това не е много мило, Крис — скара ѝ се майка ѝ.

— Просто смятам, че щом Линди има кукла, би трябвало и аз да имам възможност да получа такава — обърна се Крис към родителите си.

— Папагал — повтори Линди и поклати глава. — Цяла седмица ме критикуваш и ми се мусиш. Твърдеше, че се излагам. Но аз знам защо си промени мнението. Яд те е, че ще спечеля пари, а ти — не.

— Никога ли няма да спрете да се карате за всичко? — възмути се господин Пауъл.

— Е, може ли и за мен кукла? — попита го Крис.

— Скъпи са — отвърна баща ѝ, поглеждайки жена си. — Една хубава кукла сигурно струва повече от сто долара. Наистина не смятам, че можем да си я позволим.

— Защо не си играете и двете с Шляпи? — предложи госпожа Пауъл.

— Ъ? — Устата на Линди увисна.

— Винаги си поделяте всичко — продължи майка им. — Защо не си поделите и Шляпи?

— Но, мамо... — изсумтя нещастно Линди.

— Отлична идея — прекъсна ги баща им. Той направи знак на Крис. — Опитай и ти. Сигурен съм, че след като си поиграете с него известно време, едната от вас ще изгуби интерес. Може даже и на двете да ви омръзне.

Крис стана и отиде до Линди. Протегна ръка към куклата.

— Аз нямам нищо против да си я поделим — рече тихо и потърси погледа на сестра си. — Може ли да го подържа за малко?

Линди здраво стискаше Шляпи.

Изведнџ главата на куклата се изви назад и устата ѝ се отвори широко.

— Чупката, Крис! — озџби се куклата с дрезгав глас. — Разкарай се, тъпанке!

Преди Крис да се опомни, дървената ръка на Шляпи се стрелна и я шляпна силно през лицето.

4.

— Ааау!

Крис изпищя и вдигна ръка към бузата си, която бе станала яркорозова. Тя отстъпи назад.

— Спри, Линди! Заболя ме!

— Аз ли? — извика Линди. — Не бях аз! Шляпи беше!

— Стига глупости. — Крис възмутено търкаше бузата си. — Наистина ме заболя.

— Нищо не съм направила! — извика Линди. Тя обърна лицето на Шляпи към своето. — Защо беше толкова груб към Крис?

Господин Пауъл скочи от дивана.

— Спри да се лигавиш и се извини на сестра си — нареди той.

Линди наведе главата на Шляпи и го накара да каже:

— Извинявай.

— Не така. Кажи го със собствения си глас — настоя баща й, като кръстоса ръце пред гърдите си. — Не Шляпи удари Крис, а ти.

— Добре, добре — измърмори Линди и се изчерви. Избегна гневния поглед на Крис и смотолев: — Съжалявам. Ето, вземи — рече и набута Шляпи в ръцете на сестра си.

Крис толкова се изненада, че едва не изпусна куклата. Шляпи бе по-тежък, отколкото си представяше.

— Сега какво да го правя? — обърна се Крис към Линди.

Линди вдигна рамене и се стовари на дивана до майка си.

— Защо трябваше да вдигате такава врява? — прошепна госпожа Пауъл, като се наведе към Линди. — Като бебета сте.

Линди се изчерви.

— Шляпи си е мой. Не може ли веднъж да имам нещо само мое?

— Понякога сте толкова добрички една с друга, а друг път... — Госпожа Пауъл не довърши.

Господин Пауъл седна на облегалката на фотьойла в другия край на стаята.

— Как да мърдам устата му? — попита Крис, като обърна куклата е главата надолу, за да огледа гърба ѝ.

— Има връв отзад, в цепката на сакото му — отговори ѝ Линди намусено. — Просто я дърпаш.

*Не искам Крис да управлява Шляпи — помисли си унило Линди.
Не искам да си делим Шляпи.*

Не може ли да си имам нещо, което да е само мое? Защо трябва всичките ни неща да са общи?

Защо Крис винаги иска да ми подражава?

Тя стисна зъби и зачака гневът ѝ да се уталожжи.

По-късно същата вечер Крис се надигна в леглото си. Беше сънувала кошмар.

Преследваха ме — спомни си тя все още с разтуптяно сърце. Кой я преследваше? Или какво?

Не си спомняше.

Огледа се из тъмната стая, изчаквайки сърцето ѝ да възстанови нормалния си ритъм. В стаята бе горещо и задушно, макар че прозорецът бе отворен, а завесите се полюшваха от вятъра.

Линди спеше дълбоко, легнала на една страна в леглото си, разположено до това на Крис. Тя тихичко похъркваше с леко раздалечени устни, а дългата ѝ коса бе разпиляна свободно около лицето ѝ.

Крис погледна будилника върху нощното шкафче между двете легла. Беше почти три часът сутринта.

Въпреки че бе напълно будна, кошмарът не бе избледнял съвсем. Тя все още се чувстваше напрегната, леко уплашена, все едно някой или нещо продължаваше да я преследва. Усещаше врата си парещ и скован.

Тя се обърна, изтупа възглавницата си и я подпря по-високо на таблата на леглото. Когато отново легна върху нея, нещо привлече погледа ѝ.

НЯКОЙ седеше в стола пред прозореца и я гледаше.

Крис си пое дълбоко въздух, но тогава осъзна, че това е Шляпи.

Жълтата лунна светлина го огряваше и караше втренчените му очи да блестят. Той стоеше на стола, килнат леко надясно, едната му ръка бе отпусната върху страничната облегалка.

Устата му бе застинала в широка подигравателна усмивка, а очите му сякаш се взираха право в Крис.

Крис го изгледа на свой ред, изучавайки изражението на куклата на жълтеникавата лунна светлина. После, без да се замисли, без даже да съзнава какво прави, тя тихо се смъкна от леглото си.

Кракът ѝ се заплете в чаршафите и тя едва не се спъна. Като изрита чаршафа, тя бързо се насочи към прозореца в отсрещния край на стаята.

Попаднал в сянката ѝ, Шляпи прикова поглед в нея. Щом Крис се приближи, усмивката му сякаш стана още по-широка.

Лекият ветрец развя завесите към лицето ѝ. Крис ги отметна и премести поглед върху боядисаната глава на куклата.

Тя се протегна и поглади дървената му коса, която блестеше на лунната светлина. Главата му бе топла, по-топла от обичайното.

Крис бързо дръпна ръката си.

Какъв беше този звук?

Сякаш Шляпи ѝ се бе присмял. Той ли беше?

Не. Разбира се, че не.

Крис усети, че се задъхва.

Защо откачам заради тази тъпа кукла? — помисли си тя.

В леглото зад нея Линди издаде някакъв бълбукащ звук и се обърна по гръб.

Крис впери поглед в големите очи на Шляпи, проблясващи на светлината от прозореца. Тя сякаш го чакаше да мигне или да завърти очи наляво-надясно.

Изведнъж се почувства нелепо.

Той е просто глупава дървена кукла — каза си.

Протегна ръка и го блъсна.

Скованото тяло се килна настрани. Твърдата глава се чукна глухо в дървената облегалка на стола.

Крис го погледна със странно задоволство, сякаш му бе дала да разбере.

Завесите отново се развяха към лицето ѝ и тя ги отметна.

Доспа ѝ се и понечи да се върне в леглото си. Едва бе направила и крачка, когато Шляпи се пресегна и я сграбчи за китката.

5.

— Ау! — изкрещя Крис и се завъртя, щом ръката се стегна около китката ѝ.

Изненада се, като видя, че сестра ѝ бе клекнала до нея и я стискаше здраво за китката.

Крис издърпа рязко ръката си от хватката на Линди.

Лунната светлина през прозореца освети дяволитата усмивка на Линди.

— Пак те подхлъзнах! — заяви тя.

— Не успя да ме уплашиш! — възпротиви се Крис. Но гласът ѝ бе приглушен и разтреперен.

— Подскочи до небето! — възкликна злорадо Линди. — Наистина си помисли, че куклата те е сгепцала.

— Не съм! — отрече Крис и забърза към леглото си.

— Защо изобщо си станала? — поиска да узнае Линди. — С Шляпи ли си играеше?

— Не. Аз... ъ... сънувах кошмар — призна Крис. — Просто станах да погледна през прозореца.

Линди се изсмя.

— Трябваше да си видиш физиономията.

— Лягам си. Остави ме на мира — сопна се Крис и дръпна завивките до брадичката си.

Линди нагласи куклата отново в седяща позиция и се върна в леглото си, като все още се кискаше, задето бе изкарала ангелите на сестра си.

Крис нагласи възглавницата си и отправи поглед към прозореца. Сега лицето на човечето бе в сянка, но очите му блестяха, все едно бяха живи. И бяха приковани в нейните, сякаш искаха да ѝ кажат нещо.

Защо трябва да се хили така? — запита се Крис, опитвайки се да се отпусне. Дръпна завивките си, намести се в леглото и се обърна на една страна, с гръб към ококорените очи.

Но дори и с гърба си усещаше втренчения му поглед. Дори със затворени очи и завита презглава можеше да си представи затулената изкривена усмивка, немигащите очи, които я гледаха. Впиваха се в нея.

Тя се унесе и засънува нов кошмар. Някой я преследваше. Нещо много зло я преследваше.

Но какво?

В понеделник следобед и Линди, и Крис останаха след училище на репетиция за пролетния концерт.

Наближаваше пет часът, когато двете пристигнаха вкъщи и с изненада откриха колата на баща си на алеята.

— Толкова рано си се върнал! — възкликна Крис, когато го откри в кухнята да помага на майка им с вечерята.

— Утре заминавам на търговска конференция в Портланд — обясни господин Пауъл, докато белеше с малко ножче една глава лук над мивката. — Затова днес работих само половин ден.

— Какво има за вечеря? — попита Линди.

— Руло „Стефани“ — отвърна майка й, — ако баща ти най-накрая успее да обели лука.

— Мисля, че има някакъв начин да не плачеш, докато белиш лук — каза господин Пауъл с рукнали сълзи. — Но не знам какъв е.

— Как мина репетицията с хора? — попита госпожа Пауъл, докато разстилаше голяма топка говежда кайма с ръцете си.

— Скучно — оплака се Линди, отвори хладилника и извади кутийка кока-кола.

— Да. Изпълняваме някакви руски и сръбски песни — допълни Крис. — Много са тъжни. В тях все се разказва за овце и такива работи. Всъщност дори не знаем за какво се пее. Няма превод.

Господин Пауъл изтича до мивката и започна да плиска със студена вода зачервените си, насълзени очи.

— Не мога повече! — изстена и подхвърли недобелената глава лук към жена си.

— Бебе — измърмори тя, като поклати глава.

Крис тръгна нагоре по стълбите, за да остави раницата си. Метна я върху общото им бюро с Линди, след което се обърна да се върне долу.

Но нещо до прозореца привлече погледа ѝ.

Тя се завъртя и ахна.

— О, не! — възкликна стреснато.

Крис вдигна ръце към бузите си и зяпна невярващо.

Шляпи бе подпрян в стола пред прозореца и я гледаше с обичайния си опулен поглед и ѝ се хилеше. А до него седеше друга кукла, която също се хилеше насреща ѝ.

И двете се държаха за ръце.

— Какво става тук? — изпищя Крис.

6.

— Харесва ли ти?

В първия момент Крис си помисли, че Шляпи ѝ е задал въпроса. Тя зяпна изумена.

— Е, какво мислиш за него?

След един много дълъг момент Крис установи, че гласът идва откъм гърба ѝ. Тя се обърна и видя на прага баща си, който все още попиваше очите си с влажна хавлиена кърпа.

— За... за новата кукла ли? — запъна се Крис.

— За теб е — обяви господин Пауъл и влезе в стаята, притискайки хавлията към двете си очи.

— Наистина ли? — Крис се втурна към стола и взе новата кукла да я разгледа.

— На ъгъла срещу офиса ми има малка заложна къща — обясни баща ѝ, като свали хавлията от лицето си. — Минавах покрай нея и ако щеше вярвай, този тип беше на витрината. А и беше доста евтин. Мисля, че съдържателят с радост се отърва от него.

— Амии... сладък е — каза Крис, търсейки точната дума. — Прилича на куклата на Линди, само дето косата му е яркочервена, а не кафява.

— Най-вероятно са произведени от една и съща фирма — предположи господин Пауъл.

— Дрехите му са по-хубави от тези на Шляпи — констатира Крис, докато го държеше срещу себе си с изпъната ръка, за да го огледа добре. — Мразя глупавия сив костюм на куклата на Линди.

Новата кукла беше облечена със сини дънки и тениска в червено и зелено. А на краката си вместо официални лъскави кафяви обувки имаше бели кецове с дебели подметки.

— Значи, ти харесва? — усмихна се баща ѝ.

— Много! — извика щастливо Крис. Тя прекоси стаята и прегърна татко си. После грабна куклата и изхвърча от стаята надолу по стълбите и право в кухнята.

— Моля за внимание! Запознайте се с Мистър Як! — обяви доволно тя, стиснала ухилената кукла пред себе си.

Барки се разля от вълнение и скочи да подуши кецовете на куклата, но Крис я дръпна нагоре.

— Хей! — възкликна изненадано Линди. — Откъде я взе?

— От татко — отвърна Крис, по-ухилена и от куклата. — След вечеря започвам да се упражнявам и ще стана по-добър вентрилоквист от теб.

— Крис! — скара й се майка й. — Не всичко е състезание!

— Аз вече имам работа с Шляпи — заяви високомерно Линди. — А ти едва сега започваш. Още си заек.

— Мистър Як изглежда в пъти по-добре от Шляпи — каза Крис, имитирайки високомерния тон на сестра си. — Мистър Як е суперяк. Сивкавият костюм на твоята кукла е пълна скръб.

— Смяташ тази мизерна дрипава тениска за готина? — присмя се Линди с отвратено изражение. — Гадост. Тази стара кукла сигурно е бъкана с червеи!

— Ти си бъкана с червеи! — отвърна Крис.

— Куклата ти ще е скучна — подразни я Линди, — защото нямаш чувство за хумор.

— О, така ли? — разпали се Крис, като метна Мистър Як през рамо. — Щом успявам да изтърпя теб, значи, трябва да имам чувство за хумор, не смяташ ли?

— Папагал! Папагал! — разкрещя се Линди.

— Вън от кухнята! — кресна госпожа Пауъл, изгубила търпение. — Вън! Махайте се! Невъзможни сте и двете! Куклите ви са непослушни от вас!

— Благодаря, мамо — каза саркастично Крис.

— Извикайте ме за вечеря — обади се Линди. — Отивам горе да репетирам номера си с Шляпи за рождения ден в събота.

На следващия ден следобед Крис седна пред тоалетката, която използваша двете с Линди. Бръкна в кутията за бижута и измъкна още един наниз с яркоцветни мъниста. Промуши го над главата си и го разплете от другите мъниста, които носеше на врата си. После се

погледна в огледалото и размърда глава, за да огледа по-добре дългите си, поклащащи се обеци.

Обичам колекцията си от дрънкулки — помисли си тя и бръкна по-надълбоко в дървената кутия, за да види какви други съкровища може да извади.

Линди не проявяваше интерес към тези неща. Но Крис можеше с часове да пробва герданчетата, да ровичка из десетките малки украшения, пластмасови гривнички и подрънкващи обеци. Колекцията ѝ от бижута винаги я ободряваше.

Тя отново размята глава и обеците ѝ зазвънтяха. На вратата се почука и Крис се обърна.

— Здравсти, Крис, как е? — В стаята влезе приятелят ѝ Коуди Матюс. Той имаше руса права коса и бледосиви очи, а лицето му беше деликатно и сериозно. Коуди винаги имаше дълбокомислено изражение.

— С колелото ли дойде? — попита Крис, като свали набързо няколко гердана и ги хвърли в кутията за бижута.

— Не. Пеша — отвърна Коуди. — Защо се обади? Искаш да излезем ли?

— Не — рече Крис и се изправи. Отиде до стола до прозореца и грабна Мистър Як. — Искам да си упражня номера.

Коуди изстена.

— Аз да не съм ти опитно зайче?

— Не. Ти ще си публиката. Хайде де.

Тя го изведе при превития стар клен в средата на задния им двор. Следобедното слънце тъкмо започваше да се снижава в чистото пролетно синьо небе.

Крис сложи едното си стъпало на стъблото на дървото и подпря Мистър Як на коляното си. Коуди се изтегна по гръб под сянката.

— Каж ми дали е смешно — нареди тя.

— Добре. Давай — отвърна Коуди и се съсредоточи с присвити очи.

Крис обърна Мистър Як към себе си.

— Как си днес? — попита тя.

— Доста добре. Да чукнем на дърво — преправи си гласа Крис.

Момичето изчака Коуди да се засмее, но той не реагира.

— Смешно ли беше? — попита тя.

— Чат-пат — отговори той без ентузиазъм. — Продължавай.

— Добре. — Крис сведе глава, за да доближи лицето си до това на куклата. — Мистър Як — започна тя, — защо стоеше пред огледалото със затворени очи?

— Ами — отвърна куклата с писклив глас — исках да видя как изглеждам, докато спя!

Крис наклони назад главата на куклата, за да я накара да изглежда сякаш се смее.

— А тази шега как беше? — попита тя приятеля си.

Коуди повдигна рамене.

— Май по-добре.

— Оф, изобщо не ми помагаш! — разсърди се Крис, отпусна ръце и Мистър Як се сгърчи в скута ѝ. — Идеята беше да ми кажеш дали е смешно, или не.

— Май не е — замислено заяви Коуди.

Крис изпухтя.

— Имам нужда от някои хубави книги е шеги — рече тя. — Това е всичко. Няколко книги с много смешни шеги. Тогава ще съм готова да изнасям представления. Защото като вентрилоквист се справям добре, нали?

— Май да — отвърна Коуди, скъса една шепа трева и остави влажните зелени стръкчета да преминат през пръстите му.

— Е, не си мърдам много устните, нали? — поиска мнението му Крис.

— Не много — съгласи се Коуди. — Но не си преправяш достатъчно гласа.

— Ами то това е целта. Това е илюзията — да накараш хората да си мислят, че не си преправяш гласа. А всъщност си го преправяш.

— О — промълви Коуди и откъсна шепа трева.

Крис изпробва още няколко шеги.

— Какво мислиш? — попита го тя.

— Мисля, че трябва да се прибирам — отвърна Коуди и я замери с тревата в ръката си.

Крис изтупа стръкчетата от дървената глава на Мистър Як и нежно поглади с длан червената му коса.

— Обиждаш Мистър Як — каза на Коуди.

Момчето се изправи.

— Защо изобщо ти е да се занимаваш с това нещо? — попита той, отмятайки светлорусата си коса от челото си.

— Защото е забавно — отговори Крис.

— Това ли е истинската причина? — настоя Коуди.

— Ами... Всъщност искам да покажа на Линди, че съм по-добра от нея.

— И на двете ви хлопат дъските — заяви Коуди. — Ще се видим в училище. — Той ѝ помахна леко, обърна се и тръгна към дома си, надолу по улицата.

Крис дръпна завивките и се вмъкна в леглото си. През прозореца на спалнята струеше лунна светлина.

Тя се прозя и погледна будилника — беше почти десет часът. Чуваше как Линди си мие зъбите в банята от другата страна на коридора.

Защо Линди винаги си тананика, докато си мие зъбите? — зачуди се Крис. — Как може близначката ми да има толкова много дразнещи навици?

Тя погледна за последен път към Мистър Як. Беше подпрян в стола пред прозореца, с ръце, положени прилежно в скута му, а белите му кецове висяха от ръба на стола.

Прилича на истински човек — помисли си сънено Крис. — *Утре ще проверя в училищната библиотека за хубави книги с шегги. Мога да бъда по-смешна от Линди. Убедена съм, че мога.*

Тя отпусна глава на възглавницата. Сигурно ще заспя веднага щом загасим лампите.

След няколко секунди Линди влезе в стаята, облечена в нощната си тениска и понесла Шляпи под мишница.

— Заспа ли? — обърна се тя към Крис.

— Почти — отвърна Крис и се прозя шумно. — Цяла вечер учих за контролното по математика. Ти къде беше?

— У Алис — осведоми я Линди, докато поставяше Шляпи на стола до Мистър Як. — У тях имаше още няколко деца, така че им показах номера си. Толкова се смяха, че ме хвана страх да не им се пръснат коремите. Когато с Шляпи изиграхме рап номера, на Алис шоколадовото мляко ѝ излезе през носа. Страшна веселба падна!

— Хубаво — отбеляза Крис без ентузиазъм. — Предполагам, че с Шляпи сте готови за рождения ден на Ейми в събота.

— Да — отвърна Линди и постави ръката на Шляпи върху рамото на Мистър Як. — Толкова са сладки заедно — каза. После забеляза дрехите, подредени върху стола до бюрото, и попита Крис: — Какво е това?

Крис повдигна глава, за да види какво посочва сестра ѝ.

— Костюмът ми за утре — отвърна. — Ще имаме официално парти в часа на госпожица Финч. Ще изпращаме Марго. Нали се сещаш — стажант-учителката.

Линди изгледа дрехите.

— Полата ти „Бетси Джонсън“? И копринената блуза?

— Трябва да сме много официални — обясни Крис и се прозя. — Може ли вече да заспиваме?

— Да, разбира се. — Линди отиде до леглото си, седна и изгаси лампата на нощното шкафче. — Имаш ли напредък с Мистър Як? — попита и се вмъкна между завивките.

Крис се засегна от въпроса. Сестра ѝ очевидно се опитваше да я подразни.

— Да. Много съм задобряла. Изиграх няколко номера пред Коуди. Навън на двора. Коуди щеше да се задави от смях. Без майтап. Държеше се с две ръце за корема. Каза, че с Мистър Як трябва да ни дават по телевизията.

— Наистина ли? — попита Линди след дълго колебание. — Това е странно. Никога не съм смятала, че Коуди има чувство за хумор. Той винаги е навъсен. Май не съм го виждала да се смее.

— Е, на мен и Мистър Як се смя — настоя Крис, като ѝ се искаше да е по-добра лъжкия.

— Чудно — измърмори Линди. — Нямам търпение да видя представлението ти.

Аз също — помисли си мрачно Крис.

След няколко секунди и двете бяха заспали.

В седем часа на следващата сутрин ги събуди гласът на майка им от долния етаж. През прозореца навлизаше утринна оранжева слънчева светлина. Крис чуваше веселото чуруликане на птичките в клена.

— Добро утро! Ставайте! — Всяка сутрин госпожа Пауъл будеше дъщерите си с едни и същи думи.

Крис разтърка очи, за да се разсъни, и протегна ръце високо над главата си. Погледна към другия край на стаята, след което простена приглушено.

— Хей, какво става? — възкликна тя, протегна се към леглото на Линди и я разтърси за рамото. — Какво става?

— Ъ? — стресна се Линди и се надигна.

— Що за шегички? Къде е той? — попита Крис.

— Ъ?

Крис посочи към стола отсреща.

Шляпи седеше на стола и им се хилеше, окъпан от утринните слънчеви лъчи.

Обаче Мистър Як не беше там.

7.

Крис премигна няколко пъти и се повдигна от леглото си, подпряла се на двете си ръце. Лявата ѝ ръка бе изтръпнала. Предположи, че сигурно бе спала върху нея.

— Какво? Какво има? — попита Линди с дрезгав, все още сънен глас.

— Къде е Мистър Як? — викна нетърпеливо Крис. — Къде си го сложила?

— Ъ? Къде съм го сложила ли? — опита се да фокусира погледа си Линди. Видя Шляпи да седи сковано отсреща. Самичък.

— Не е смешно — сопна ѝ се Крис. Слезе от леглото, дръпна краищата на тениската си и изтърча до стола пред прозореца. — Никога ли няма да ти омръзнат тези тъпи шеги?

— Какви шеги? — Линди стъпи на пода.

Крис се наведе да погледне под стола. После се премести до леглото и коленичи, за да провери и под двете легла.

— Къде е той, Линди? — попита ядосано, застанала на колене пред леглото. — Не ми е смешно. Наистина.

— На мен също — увери я Линди, като стана и се протегна.

Крис се изправи. Очите ѝ се ококориха, когато забеляза липсващата кукла.

— О!

Линди проследи стреснатия поглед на сестра си.

Мистър Як им се хилеше от прага. Той стоеше с подвити под странен ъгъл крака.

Беше облечен с официалните дрехи на Крис — полата „Бетси Джонсън“ и копринената блуза.

Зяпнала от учудване, Крис бързо се приближи до него. Веднага забеляза, че куклата не е застанала така сама, а бе подпряна, като дръжката на вратата бе набутана в отвора на гърба ѝ.

Тя грабна Мистър Як през кръста и го издърпа от вратата.

— Блузата ми. Цялата се е намачкала! — извика и я вдигна, за да я покаже на Линди. Присви очи гневно към сестра си. — Много гадно от твоя страна, Линди.

— От моя страна ли? — изпищя Линди. — Кълна се, Крис, не съм била аз. Спала съм като пън цяла нощ. Без да мръдна. Не съм ставала, преди ти да ме събудиш. Не съм го направила. Честна дума!

Крис изгледа изпитателно сестра си, след което сведе поглед към куклата.

Облечен в блузата и полата ѝ, Мистър Як ѝ се хилеше, сякаш се наслаждаваше на объркването ѝ.

— Е, Мистър Як — каза на глас Крис, — предполагам, че съвсем сам си навлякъл дрехите ми и си застанал на вратата!

Линди понечи да каже нещо. Но гласът на майка им отдолу я прекъсна.

— Момичета, ще ходите ли днес на училище? Къде сте? Закъснявате!

— Идваме! — провикна се Крис, мятайки разлютени погледи на Линди. Тя внимателно постави Мистър Як по гръб върху леглото си и съблече полата и блузата. Като вдигна поглед, видя как Линди се втурна да вземе първа банята.

Крис въздъхна и се втренчи в Мистър Як. Куклата ѝ се хилеше насреща с дяволита усмивка.

— Е? Какво става? — обърна се тя към куклата. — Не съм те обличала и местила. А и Линди се кълне, че не го е правила.

Но щом не сме ние, кой го е направил? — запита се тя.

8.

— Наведи главата му напред — нареди Линди. — Точно така. Ако го подрусваш леко нагоре-надолу, ще изглежда, че се смее.

Крис послушно раздвижи Мистър Як в скута си, карайки го да се засмее.

— Не мърдай толкова много устата му — продължи с наставленията Линди.

— Мисля, че и двете сте се чалнали — отбеляза Алис, приятелката на Линди.

— Това новина ли е? — пошегува се Коуди.

Четиримата седяха върху тясната сянка под превития клен в задния двор на семейство Пауъл. Беше горещ съботен следобед, слънцето грееше високо в бледото синьо небе и снопчета жълта светлина се процеждаха през трепкащите листа над главите им.

Барки душеше енергично из двора, безспирно размятвайки малката си опашка.

Крис седеше върху сгъваем стол, облегал на чворестото стъбло на дървото. В скута си държеше Мистър Як.

Линди и Алис стояха в края на сянката с кръстосани пред гърдите си ръце, наблюдавайки представлението на Крис съсредоточено и намръщено.

Алис бе високо, кльощаво момиче с права, дълга до раменете черна коса, чип нос и красиви сърцевидни устни. Беше облечена с бели шорти и яркосиня къса тениска над пъпа.

Коуди се бе изтегнал по гръб в тревата с ръце зад главата и премяташе дълъг стрък трева между зъбите си.

Крис се опитваше да се изфука с вентрилоквистките си умения. Но Линди не спираше да я прекъсва с „полезни“ съвети. Когато не даваше съвети, Линди нервно поглеждаше часовника си, понеже не искаше да закъснява за рождения ден на Ейми в два часа.

— Мисля, че сте суперизперкали — сподели Алис на Линди.

— Хей, нищо подобно — отвърна Линди. — Шляпи е мегазабавен. Ще спечеля маса пари от него. А може, като порасна, да стана комедийна звезда или нещо такова — добави и отново погледна часовника си.

— Е, всички в училище смятат, че сте изперкали — призна Алис, като смачка една муха върху голата си ръка.

— На кого му пука? — възкликна остро Линди. — Те също са откачалки.

— И ти също — обади се Крис от името на Мистър Як.

— Виждам как си мърдаш устните — скастри я Линди.

Крис извъртя очи.

— Престани. Цяла сутрин ме тормозиш.

— Само се опитвам да помогна — оправда се Линди. — Няма нужда да си толкова неблагодарна.

Крис изръмжа ядосано.

— Това стомахът ти ли беше? — чу се гласът на Мистър Як.

Коуди се засмя.

— Поне на някого да му е смешно — рече сухо Линди. — Но ако искаш да ходиш по празненства, определено ти трябва малко посполучливи шеги.

Крис остави куклата да клюмне в скута ѝ.

— Не мога да намеря хубави книги с шеги — оплака се тя. — Ти откъде намираш номерата си?

Върху лицето на Линди се появи самодоволна усмивка. Тя отметна дългата си коса зад рамото.

— Сама си измислям смешките — отвърна надутото.

— Ти самата си смешка! — обади се Коуди.

— Ха-ха. Напомни ми да се засмея след малко — засегна се Линди.

— Не мога да повярвам, че не си носиш куклата — обърна се Алис към Линди. — Не искаш ли да порепетираш за рождения ден?

— Няма нужда — отвърна Линди. — Номерът ми е напълно готов. Не ми се ще да прекалявам с репетициите.

Крис изпухтя отчетливо.

— Някои от другите родители на празненството ще останат да ни гледат с Шляпи — продължи Линди, игнорирайки реакцията на Крис.

— Ако децата ме харесат, родителите им може да ме наемат за техните тържества.

— Може би двете с Крис трябва да изпълните общ номер — предложи Алис. — Би било наистина страхотно.

— Да. Суперномер ще е! С участието на четири дървени кукли! — пошегува се Коуди.

Само Алис се засмя.

Линди направи физиономия на Коуди.

— Всъщност може да е забавно — рече замислено. И добави: — Когато Крис се научи.

Крис си пое въздух и се приготви за разгневен отговор.

Но преди да успее да каже нещо, сестра ѝ грабна Мистър Як от ръцете ѝ.

— Нека да ти дам няколко указания — заяви Линди, вдигна ходилото си върху сгъваемия стол на Крис и намести куклата в скута си. — Трябва да го държиш по-изправен, ето така.

— Хей, върни ми го — протегна ръце към нея Крис.

В този момент Мистър Як внезапно сведе глава и впери очи право в нейните.

— Ти си отрепка! — изграчи той в лицето на Крис е нисък, дрезгав глас.

— Ъ? — Крис се отдръпна, шокирана.

— Ти си глупава отрепка! — повтори злобно Мистър Як със същото дрезгаво ръмжене.

— Линди, престани! — извика Крис.

Коуди и Алис бяха зяпнали от изненада.

— Тъпа глупачка! Махай се! Разкарай се, тъпа отрепка! — кряскаше куклата в лицето на Крис.

— Леле! — възкликна Коуди.

— Накарай го да спре! — изпищя Крис към сестра си.

— Не мога! — извика Линди с треперещ глас. Лицето ѝ пребледня, очите се уголемиха от страх. — Не мога да го спра, Крис! Той... той говори сам!

9.

Куклата гледаше злобно Крис, усмивката ѝ бе грозна и зловеща.

— Аз... аз не мога да го спра. Не го правя аз — извика Линди и е всичка сила издърпа Мистър Як от лицето на Крис.

Коуди и Алис си размениха смаяни погледи.

Уплашена, Крис стана от сгъваемия стол и се облегна на стъблото на дървото.

— Той... самичък ли говори? — попита, вторачена в ухилената кукла.

— Аз... така мисля. Направо... съм в шок! — заяви Линди, която се беше изчервила.

Барки изджавка и скочи върху краката на Линди, опитвайки се да привлече вниманието ѝ. Но тя не сваляше поглед от уплашеното лице на сестра си.

— Това майтап ли беше? — попита Коуди с надежда.

— Какво става тук? — поиска да узнае Алис с кръстосани ръце.

Без да им обърне внимание, Линди подаде Мистър Як на Крис.

— Ето. Вземи го. Твой е. Може би ти ще си в състояние да го контролираш.

— Но, Линди... — понечи да възрази Крис.

Линди погледна гневно часовника си.

— О, не! Партило! Закъснявам! — поклати глава и се втурна към къщата. — До скоро! — подвикна, без да се обръща.

— Но, Линди... — извика Крис.

Вратата на кухнята се затръшна зад Линди.

Хванала Мистър Як за раменете, Крис сведе поглед към лицето му. Той ѝ се хилеше с дяволска усмивка и втренчен в очите ѝ поглед.

Крис се залюляваше без усилие, като се навеждаше назад и повдигаше краката си във въздуха. Синджирите проскърцваха с всяко

залюляване. Старата люлка в задния двор, наполовина покрита с ръжда, не бе използвана кой знае колко в последните години.

Надвечерното слънце се спускаше зад къщата. Ароматът на печено пиле се носеше от прозореца на кухнята. Крис чуваше как майка ѝ шета и приготвя вечерята.

Барки джавкаше под краката ѝ. Крис ги пусна на земята и спря люлката, за да не го ритне.

— Глупаво куче. Не усещаш ли, че може да пострадаш така?

Тя видя Линди, която тичаше по алеята, хванала Шляпи под мишница. От усмивката на лицето ѝ Крис веднага разбра, че рожденият ден е бил пълен фурор. Но нямаше как да не попита все пак:

— Как мина?

— Беше великолепно! — възкликна Линди. — С Шляпи се представихме страхотно!

Крис слезе от люлката и се насили да се усмихне.

— Това е хубаво — успя да каже.

— Децата изпаднаха във възторг! — продължи Линди и вдигна Шляпи. — Нали така, Шляпи?

— Харесаха мен. А не теб! — заяви Шляпи с пискливия глас на Линди.

Крис се засмя насила.

— Радвам се, че е минало успешно — рече, мъчейки се да се държи като добра сестра.

— Даже попяхме заедно с Шляпи и се получи много добре. После изпълнихме нашия рап номер. Бяхме истински хит! — заяви възторжено Линди.

Май малко преувеличава — помисли си Крис горчиво, като не се съдържа да не изпита завист.

— Всички деца се изредиха да разговарят с Шляпи — продължи Линди. — Нали така, Шляпи?

— Всички ме обичат — каза куклата. — Къде са ми мангизите?

— Значи, ти платиха двадесет долара? — попита Крис, докато подритваше една туфа плевели.

— Двадесет и пет — отвърна Линди. — Майката на Ейми каза, че съм толкова добра, че заслужавам повече. И познай още какво! Нали познаваш госпожица Евънс? Жената, която винаги ходи с

леопардови панталони? Сещаш се — майката на Ана? Тя ме помоли да отида на партито на Ана другата неделя и ще ми плати тридесет долара! Ще стана богата!

— Еха. Тридесет долара — измърмори Крис, поклащайки глава.

— За мен двадесет. За теб — десет — обади се Шляпи.

— Трябва да отида да съобщя добрата новина на мама! — въодушеви се Линди. — А ти какво прави цял следобед?

— Ами, след като ти тръгна, бях доста разстроена — отвърна Крис, вървейки към къщата след Линди.

— Нали се сещаш — заради Мистър Як. Аз... го оставих горе. Алис и Коуди си тръгнаха. После с мама ходихме до мола.

Размахал бясно опашка, Барки се шмугна в краката им, като едва не спъна и двете.

— Барки, внимавай малко! — изкрещя Линди.

— О, за малко да забравя — сети се Крис и се спря на задната веранда. — Случи се нещо хубаво.

Линди също спря.

— Нещо хубаво?

— Да. В мола срещнах госпожица Бърман. — Госпожица Бърман беше учителката им по музика и организаторката на пролетния концерт.

— Вълнуващо — отвърна подигравателно Линди.

— И тя ме попита дали искам с Мистър Як да сме водещи на пролетния концерт — усмихна се Крис на сестра си.

Линди преглътна с усилие.

— Помолила те е да си водеща на концерта?

— Да. Ще играя с Мистър Як пред всички! — възкликна радостно Крис. Тя забеляза следа от завист в изражението на сестра си, което я зарадва още повече.

Линди отвори мрежата на вратата.

— Ами късмет! — рече сухо. — С тази твоя смахната кукла ще ти е необходим.

По време на вечеря разговорът се въртеше само около представянето на Линди на рождения ден на Ейми. Линди и госпожа Пауъл бърбеха развълнувано. Крис се хранеше мълчаливо.

— Отначало смятах цялото това нещо за доста странно, признавам си — сподели госпожа Пауъл, докато сипваше в купичките

им сладолед за десерт. — Не ми се вярваше, че ще се запалиш по венстрилоквизма, Линди. Но май ти се удава. Мисля, че имаш талант.

Линди засия. Обикновено майка им не раздаваше комплименти с лекота.

— В училищната библиотека намерих книга за венстрилоквизма — съобщи Линди. — В нея имаше някои доста добри съвети. Даже цели комедийни сценарии. — Тя погледна към Крис. — Но аз предпочитам сама да си измислям шегите.

— Трябва да изгледаш номера на сестра си — обърна се госпожа Пауъл към Крис, като ѝ подаде купичка сладолед. — Имам предвид, че може да научиш някои трикове, които да използваш за концерта в училище.

— Може — отвърна Крис, опитвайки се да скрие раздразнението си.

След вечеря господин Пауъл се обади от Портланд и всички разговаряха с него. Линди му разказа за успеха си с Шляпи на рождения ден. Крис му съобщи, че е поканена за водеща на концерта с Мистър Як. Баща ѝ обеща да не планира други командировки, за да може да присъства на концерта.

След като изгледаха един филм, който майка им взела от видеотеката в мола, двете сестри се качиха в стаята си. Минаваше единадесет часът.

Крис светна лампата и влезе, последвана от Линди.

И двете погледнаха към стола, където държаха двете кукли — и ахнаха.

— О, не! — извика Линди, вдигайки ръка към зиналата си уста.

По-рано вечерта бяха оставили куклите седнали една до друга.

Но сега Шляпи бе прекатурен от стола надолу с главата. Кафявите му обувки бяха махнати от краката му и захвърлени до стената. Сакото му бе съблечено до половината на ръцете му, блокирани зад гърба му.

— Г-гледай! — заекна Крис, макар че сестра ѝ вече бе приковала поглед. — Мистър Як, той... — Гласът на Крис заседна в гърлото ѝ.

Мистър Як бе проснат върху другата кукла. Ръцете му бяха обвити около гърлото на Шляпи, сякаш го душеше.

10.

— Аз... не го вярвам! — опита се да прошепне Крис. Тя се обърна и видя ужасеното изражение на Линди.

— Какво става? — извика тя.

Двете сестри се втурнаха в стаята. Крис сграбчи Мистър Як за врата и го издърпа от другата кукла. Имаше чувството, че разтървава две сбили се момчета.

Тя вдигна Мистър Як пред себе си, като внимателно огледа лицето му, сякаш едва ли не очакваше да ѝ проговори.

После отпусна куклата и я захвърли по лице върху леглото си. Лицето ѝ бе преbledняло и напрегнато от страх.

Линди се наведе и вдигна кафявите обувки на Шляпи от пода. Разгледа ги подробно, сякаш търсеше по тях някаква улика относно случилото се.

— Крис... ти ли го направи? — попита тихо Линди.

— Ъ? Аз? — изненада се Крис.

— Понеже знам, че завиждаш на мен и Шляпи... — започна Линди.

— Ей, чакай малко — ядоса се Крис с остър, треперещ глас. — Не съм го направила аз, Линди. Не ме обвинявай.

Линди се втренчи сърдито в лицето на сестра си, но след малко изражението ѝ омекна и тя въздъхна.

— Не разбирам. Просто не разбирам. Погледни Шляпи. Почти е разкъсан.

Тя постави обувките върху стола и внимателно вдигна куклата, сякаш беше бебе. С едната си ръка я държеше, а с другата се мъчеше да облече сакото и.

Крис чу сестра си да измърморва нещо, което ѝ прозвуча като: „Куклата ти е зла“.

— Какво каза? — попита Крис.

— Нищо — отвърна сестра ѝ, заета с обличането на сакото. — Аз... тъ... малко се страхувам от всичко това — добави, като се

изчерви, без да поглежда към Крис.

— Аз също — призна и Крис. — Става нещо странно. Мисля, че трябва да кажем на мама.

Линди закопча сакото. След това седна на леглото с Шляпи в скута си и започна да му обува обувките.

— Да, предполагам, че се налага — отвърна тя. — Просто... всичко е доста зловещо.

Майка им лежеше в леглото и четеше роман на Стивън Кинг. В спалнята ѝ бе тъмно, като се изключи тесният триъгълник жълта светлина, идваща от малката нощна лампа над главата ѝ.

Госпожа Пауъл нададе кратък вик, когато двете ѝ дъщери се появиха от сенките.

— Ох! Стреснахте ме. Тази книга е толкова страшна, а и тъкмо се унасях.

— Може ли да поговорим? — прошепна нетърпеливо Крис.

— Става нещо много странно — добави Линди.

Госпожа Пауъл се прозя и затвори книгата си.

— Какво има?

— Става въпрос за Мистър Як — съобщи Крис. — Той прави някакви много странни неща.

— Ъ? — Майка им се ококори. Изглеждаше бледа и уморена на ярката светлина от лампата.

— Щеше да удуши Шляпи — докладва Линди. — А този следобед каза едни много отвратителни неща. И...

— Спрете! — нареди майка им, като вдигна ръка. — Просто спрете.

— Но, мамо... — започна Крис.

— Не ме занимавайте, момичета — каза уморено жената. — Писна ми от глупавите ви съревнования.

— Не разбираш — прекъсна я Линди.

— Напротив, прекрасно разбирам — сопна им се госпожа Пауъл. — Вие двете се състезавате даже и с онези кукли.

— Мамо, моля те!

— Искам да престанете веднага — настоя майка им и захвърли книгата на нощното си шкафче. — Говоря сериозно. Не искам да чувам и думичка повече за онези кукли. Ако имате проблеми една с друга, разрешете ги помежду си.

— Мамо, слушай...

— А ако не можете да ги разрешите, ще ви отнема куклите. И на двете. Говоря сериозно. — Госпожа Пауъл се протегна над главата си и изгаси нощната лампа, при което стаята потъна в мрак. — Лека нощ — добави тя.

Момичетата нямаха друг избор, освен да си тръгнат. Те се изнизиха мълчаливо в коридора.

Крис се поколеба на прага на стаята им. Очакваше отново да заварят как Мистър Як души Шляпи. Тя въздъхна с облекчение, когато видя двете кукли на леглото, където ги бяха оставили.

— Мама не ни помогна особено — каза сухо Линди, като завъртя очи с досада. Взе Шляпи и започна да го намества на стола пред прозореца.

— Мисля, че беше заспала, а ние я събудихме — отвърна Крис.

Тя взе Мистър Як и тръгна с него към стола, но след малко се спря.

— Знаеш ли какво? Мисля тази вечер да го прибера в гардероба — рече замислено.

— Добра идея — съгласи се Линди и се настани в леглото си.

Крис сведе поглед към куклата, сякаш почти очакваше тя да реагира. Да се възпротиви. Да започне да я обижда.

Но Мистър Як само ѝ се хилеше и я гледаше с безжизнени очи.

Крис я побиха страховити тръпки.

Започвам да се страхувам от някаква глупава венстрилоквистка кукла — помисли си. — Смятам да го затворя в гардероба тази вечер, защото се страхувам.

Тя занесе Мистър Як до гардероба, след което го повдигна с пъшкане високо над главата си и го напъха на най-горния рафт. После затвори внимателно вратата на гардероба, заслушвайки се за щракването, и се върна в леглото си.

Тя спа на пресекулки, като се мятеше върху завивките, и сънува тревожни сънища. Събуди се с усукана пижама, която бе прекъснала кръвообращението в дясната ѝ ръка. Помъчи се да я оправи, след което отново заспа.

Събуди се рано, плувнала в пот. Навън небето все още сивееше пред разсъмване.

В стаята бе горещо и задушно. Тя се надигна бавно и седна, уморена, сякаш изобщо не бе мигвала.

Като премигна сънено няколко пъти, очите ѝ се фокусираха върху стола пред прозореца.

Там седеше Шляпи — точно където го бе поставила Линди.

А до него седеше Мистър Як, праметнал ръка върху рамото на Шляпи, хилейки се триумфално към Крис, сякаш току-що ѝ бе спретнал забавен номер.

11.

— Е, Мистър Як, ходиш ли на училище?

— Разбира се. Нали имам крака?

— Кой е любимият ти предмет?

— Дърводелство, разбира се!

— Върху какъв проект работиш в момента, Мистър Як?

— Смятам да си издялкам женска кукла! Какво друго? Ха-ха! Да не мислиш, че искам да прекарам остатъка от живота си в твоя скют?

Крис седеше пред огледалото на тоалетката заедно с Мистър Як и се наблюдаваше, докато репетираше номера си за училищния концерт.

От два дни Мистър Як се държеше добре. Нямаше стряскащи мистериозни инциденти. Крис започваше да се успокоява. Може би отсега нататък всичко щеше да тръгне на добре.

Тя се наведе по-близо към огледалото, наблюдавайки устните си, докато караше куклата да говори.

Невъзможно беше да произнесе звуковете „б“ и „м“, без да си мърда устните. Просто трябваше да се стреми да избягва, доколкото може, употребата им.

Ставам по-добра при преминаването от гласа на Мистър Як към моя — помисли си радостно. — Но трябва по-бързо да ги сменям. Колкото по-бързо говорим и двамата, толкова по-смешно ще е.

— Да опитаме още веднъж, Мистър Як — каза тя, като дръпна стола си по-близо до огледалото.

— Работа, работа, работа — измърмори с гласа на куклата.

Преди да успее да започне изпълнението си, Линди се втурна запъхтяна в стаята. Крис видя в огледалото как сестра ѝ застана зад нея, дългата ѝ коса се спускаше свободно над раменете ѝ, а на лицето ѝ грееше развълнувана усмивка.

— Познай какво? — възкликна Линди.

Крис понечи да отговори, но Линди не ѝ предостави тази възможност.

— Госпожа Петри беше на рождения ден на Ейми Маршал — избликна Линди развълнувано. — Тя работи за „Канал Три“ Нали знаеш — телевизионния канал. И смята, че съм достатъчно добра да се явя в „Лов на таланти“ — предаването, което излъчват всяка седмица.

— Наистина ли? — успя само да каже Крис в отговор.

Линди подскочи радостно във въздуха и нададе ликуващ вик.

— С Шляпи ще ни дават по телевизията! — извика. — Не е ли прекрасно?

Втречена в сияещото изражение на сестра си в огледалото, Крис усети как завист пронизва сърцето ѝ.

— Трябва да кажа на мама! — заяви Линди. — Хей, мамо! Мамо! — изкрещя и изхвърча от стаята. Виковете ѝ огласяха цялата къща.

— Аааааргх! — не се сдържа Крис и изръмжа от яд.

— Защо всичко хубаво се случва на Линди? — изкрещя на глас. — Аз ще водя някакъв тъп концерт за има-няма стотина родители, а нея ще я дават по телевизията! Добра съм колкото нея. Даже по-добра!

В гнева си тя вдигна Мистър Як високо над главата си и го тръшна на пода. Голямата му уста се отвори, сякаш се готвеше да изкрещи.

— Ох. — Крис се помъчи да запази хладнокръвие.

Мистър Як, сгърчен на пода, я зяпаше обвинително.

Момичето го вдигна и гушна.

— Няма, няма, Мистър Як — прошепна утешително. — Нараних ли те? Много съжалявам. Нямах намерение да го правя.

Куклата продължаваше да се взира в нея. Изрисуваната ѝ усмивка не се бе променила, но очите ѝ изглеждаха студени и безмилостни.

Нощта бе тиха. Не подухваше никакъв ветрец. Завесите пред отворения прозорец на спалнята не помръдваха. Бялата лунна светлина се процеждаше в стаята на момичетата и създаваше дълги, призрачни пурпурни сенки.

Линди спеше неспокойно и сънуваше напрегнати цветни сънища. Изведнъж се стресна и се събуди от някакъв звук. Лекичко тупване.

— Ъ? — Тя вдигна глава от влажната си възглавница и се обърна.

Някой се движеше в мрака.

Звучите, които бе чула, бяха от нечии стъпки.

— Хей! — прошепна тя, напълно разбудена. — Кой е там?

Фигурата се обърна на прага — сянка сред още почерни сенки.

— Спокойно, аз съм.

— Крис?

— Да. Нещо ме събуди. Боли ме гърлото — прошепна Крис от прага. — Отивам в кухнята да си взема чаша вода.

Тя изчезна в сенките. С все още надигната глава, Линди слушаше отдалечаващите се стъпки надолу по стълбите.

Когато звучите отшумяха, Линди затвори очи и отпусна глава върху възглавницата си.

След няколко секунди чу ужасените писъци на Крис.

12.

С разтуптяно сърце Линди стана от леглото. Завивките се оплетоха в краката ѝ и тя за малко не падна.

Смразяващият кръвта писък на Крис отекваше в ушите ѝ.

Тя буквално прескочи стъпалата, босите ѝ ходила тупкаха тежко върху тънкия килим на стълбите.

Долу беше тъмно, с изключение на тънко снопче жълта светлина, идващо от кухнята.

— Крис... Крис... добре ли си? — провикна се Линди. Гласът ѝ звучеше немощен и изплашен в тъмния коридор.

— Крис?

Линди се спря на прага на кухнята.

Каква беше тази зловеща светлина?

Беше ѝ нужно време да се фокусира. После разбра, че се е втренчила в мъждивата жълта светлина, която идваше от вътрешността на хладилника.

Вратата на хладилника зееше отворена.

И... хладилникът бе празен.

— Какво... какво става тук?

Тя пристъпи в кухнята. След малко направи още една крачка.

Стъпалата докоснаха нещо студено и влажно.

Линди се задъха и като погледна надолу, видя, че е стъпила в широка локва.

От преобърнатата кутия мляко до крака си разбра от какво се е образувала локвата.

Тя вдигна поглед към Крис, която стоеше в мрака в другия край на стаята, с гръб към стената, закрила от ужас лицето си с ръце.

— Крис, какво, за бога...

Нещата вече започваха да се изясняват. Всичко бе толкова странно, толкова... нередно. На Линди ѝ трябваше известно време, докато схване цялата картинка.

Но сега, проследявайки ужасения поглед на Крис, Линди видя бъркотията по пода. И разбра защо хладилникът е празен.

Цялото му съдържание беше изкарано и изсипано върху кухненския под. Разлята бутилка от портокалов сок образуваше друга локва. Навсякъде имаше разпръснати яйца. По пода бяха разпилени плодове и зеленчуци.

— Олеле! — изстена Линди невярващо.

Всичко сякаш блещукаше и лъщеше.

Какви бяха тези лъскави неща сред храната?

Бижутата на Крис!

Навсякъде се виждаха захвърлени обеци и гривни, и гердани с мъниста, смесени с разлятата и разпиляна храна — като някаква необичайна салата.

— О, не! — изпищя Линди, когато погледът ѝ се спря на фигурата на пода.

Седнал изправен по средата на цялата бъркотия, Мистър Як ѝ се хилеше весело. Около врата му бяха накичени няколко гердана с мъниста, от ушите му висяха дълги обеци, а в скута му се търкаляше чиния с остатъци от пилешко.

13.

— Крис, добре ли си? — извика Линди, отмествайки поглед от ухилената, накичена с бижута кукла.

Крис, изглежда, не я чуваше.

— Добре ли си? — повтори въпроса си Линди.

— К-какво става? — запъна се Крис, облегнала гръб на стената, със скована от ужас физиономия. — Кой... кой направи това? Мистър Як ли...?

Линди понечи да отговори. Но изненаданият крясък на майка ѝ, застанала на вратата на кухнята, прекъсна думите ѝ.

— Мамо... — извика Линди, като се обърна.

Госпожа Пауъл щракна лампата. Кухнята се обля в светлина. И трите замигаха, опитвайки се да нагодят зрението си към внезапната яркост.

— Какво е това, за бога? — изпищя майка им. Тя тъкмо се канеше да извика съпруга си, но се сети, че той не си е у дома. — Аз... Не мога да повярвам!

Барки нахлу с подскоци в стаята, размахвайки опашка. Наведе глава и започна да ближе разлятото мляко.

— Марш навън — изкомандва госпожа Пауъл. Вдигна кучето, изнесе го навън и затвори вратата на кухнята. После закрачи към средата на стаята, като клатеше глава, а босите ѝ стъпала пропуснаха на косъм локвата мляко.

— Слязох долу да пийна нещо и... заварих тази бъркотия — обясни Крис с треперещ глас. — Храната. Бижутата ми. Всичко...

— Мистър Як го е направил — обвини го Линди.

— Погледни го!

— Стига! Стига! — изпищя госпожа Пауъл. — До гуша ми дойде.

Госпожа Пауъл изгледа свинщината, като се мръщеше и подръпваше един кичур от русата си коса. Очите ѝ се спряха на Мистър Як и тя изръмжа с отвращение.

— Знаех си — прошепна, отправяйки обвинителен поглед към двете момичета. — Знаех си, че това има нещо общо с тези проклети кукли.

— Мистър Як го е направил, мамо — разпали се Крис, като се отлепи от стената със свити юмруци. — Знаем, че звучи глупаво, но...

— Стига — нареди майка ѝ и присви очи. — Това е просто ненормално. Ненормално! — Тя впери поглед в накичената с бижута кукла, която се хилеше насреща ѝ зад голямата чиния с пилешко.

— Вземам куклите и на двете ви — обяви майка им и изгледа близначките. — Нещата излязоха от контрол.

— Не! — извика Крис.

— Не е честно! — заяви Линди.

— Съжалявам. Трябва да ги махна от вас — рече строго майка им. Тя огледа отново съсипания под и въздъхна уморено. — Вижте на какво прилича кухнята ми.

— Но аз нищо не съм направила! — изпищя Линди.

— Мистър Як ми трябва за пролетния концерт! — запротестира Крис. — Всички разчитат на мен, мамо.

Госпожа Пауъл погледна първо едната, после другата. Очите ѝ се задържаха върху Крис.

— Това на пода е твоята кукла, нали?

— Да — каза ѝ Крис. — Но аз не съм го направила. Кълна се!

— И двете се заклевате, че не сте го направили, така ли? — попита майка им, която изглеждаше извънредно изтощена на светлината на ярката таванска лампа.

— Да — отговори бързо Линди.

— Тогава и двете оставате без кукли. Съжалявам — отсеке госпожа Пауъл. — Едната от вас лъже. Аз... наистина не мога да повярвам докъде стигнахте.

В стаята надвисна дълбока тишина, докато и трите гледаха слисано мацаницата на пода.

Първа се обади Крис.

— Мамо, какво ще кажеш, ако двете с Линди изчистим всичко?

Линди бързо се включи и лицето ѝ се проясни.

— Да. Ще подредим всичко. Веднага. Ще оправим кухнята, както си беше. Ще я изчистим до блясък. Сега може ли да задържим куклите си?

Госпожа Пауъл поклати глава.

— Не. Не става. Погледнете тази мизерия. Всички зеленчуци са за боклука. Млякото също.

— Всичко ще подновим — побърза да предложи Крис. — Със собствените си джобни. И ще изчистим всичко идеално. Моля те. Ако го направим, ще ни дадеш ли още един шанс?

Госпожа Пауъл свъси вежди и се замисли, загледана в умоляващите лица на дъщерите си.

— Добре — отвърна най-накрая. — Искам кухнята да свети от чистота, когато сляза тук на сутринта. Всичката храна, дрънкулките — всичко да си отиде по местата.

— Добре — обещаха в хор момичетата.

— И не искам да слушам повече спорове за тези кукли — продължи майка им. — Повече никакви караници. Никакви съревнования. Да не съм чула повече да хвърляте вината за всичко върху куклите. Не искам да чувам и думичка за тях. Отсега нататък.

— Няма — обеща Крис, поглеждайки към сестра си.

— Благодаря, мамо — отдъхна си Линди. — Ти си лягай. Ние ще изчистим. — Тя побутна лекичко майка си към вратата.

— Нито думичка — напомни им госпожа Пауъл.

— Разбрано, мамо — обещаха близначките.

Майка им тръгна към стаята си, а те започнаха да почистват. Крис измъкна голям чувал за боклук от чекмеджето и докато го държеше разтворен, Линди хвърляше вътре празни кутии и развалена храна.

Крис внимателно събра бижутата си и ги занесе горе.

Нито едно от момичетата не проговори. Те работеха в тишина, като събираха, търкаха и забърсваха, докато не почистиха цялата кухня. Линди затвори вратата на хладилника и се прозя.

Застанала на ръце и колене, Крис инспектира пода, за да се увери, че няма останало и петънце. После взе Мистър Як. Той ѝ се хилеше насреща, сякаш всичко беше една голяма шега.

Тази кукла носи само неприятности — помисли си Крис. — *Само неприятности.*

Тя тръгна след Линди и изгаси лампата на излизане от кухнята. Двете момичета се качиха мълчаливо по стълбите. Нито една от тях не бе изрекла и думичка.

Бледа лунна светлина се процеждаше в стаята им през отворения прозорец. Въздухът беше горещ и задушен.

Крис погледна към будилника. Минаваше три часът сутринта.

Шляпи седеше приведен на стола пред прозореца, лунната светлина огряваше усмихнатото му лице. Линди се прозя и се вмъкна в леглото си, изрита одеялото и придърпа чаршафа. Обърна гръб на сестра си.

Крис свали Мистър Як от рамото си. *Само неприятности създаваш* — помисли си ядосано, като го хвана пред лицето си и изгледа ухилената му физиономия. — *Само неприятности.*

Мистър Як сякаш ѝ се подиграваше с широката си злобна усмивка.

Ядът ѝ се примеси със страх.

Започвам да намразвам тази кукла — помисли си тя. — *Да я намразвам и да се страхувам от нея.*

В яростта си тя отвори вратата на гардероба и хвърли вътре куклата, която се стовари върху пода.

Крис затръшна вратата.

С туптящо сърце си легна и се зави. Изведнъж се почувства много уморена. Цялото тяло я болеше от изтощение.

Тя зарови лице във възглавницата и затвори очи. Тъкмо се унасяше в сън, когато чу тънкия гласец:

— Пусни ме! Пусни ме оттук — провикна се той. Приглушен глас, идващ от вътрешността на гардероба.

14.

— Пусни ме! Пусни ме! — викаше сърдито пискливият гласец.

Крис се изправи рязко в леглото. Цялото ѝ тяло изтръпна от страх. Очите ѝ се стрелнаха към другото легло. Линди не бе помръднала.

— Ти... чу ли това? — запъна се Крис.

— Какво да чуя? — попита сънено Линди.

— Гласът — прошепна Крис. — В гардероба.

— Ъ? — попита сънено Линди. — За какво говориш? Три сутринта е. Не може ли да поспим?

— Но, Линди... — Крис спусна краката си на пода. Сърцето ѝ щеше да изскочи от гърдите. — Събуди се. Чуй ме! Мистър Як ме викаше. Той говореше!

Линди повдигна глава и се послуша. Тишина.

— Нищо не чувам, Крис. Наистина. Може да си сънувала.

— Не! — изписка Крис, чувствайки, че губи контрол. — Не беше сън! Толкова съм изплашена, Линди. Просто се страхувам ужасно!

Изведнъж Крис се разтрепери цялата и по бузите ѝ потекоха горещи сълзи.

Линди стана и се премести в единия край на леглото на сестра си.

— Нещо с-страшно се случва тук, Линди — заекна Крис през сълзи.

— А аз знам кой е виновникът — прошепна Линди, като се наведе към близначката си и сложи успокоително ръка около треперещите ѝ рамене.

— Ъ?

— Да. Знам кой е виновникът — прошепна Линди. — Знам кой е.

— Кой? — попита задъхано Крис.

15.

— Кой? — повтори Крис, а сълзите продължаваха да се стичат по бузите ѝ. — Кой?

— Аз бях — заяви Линди. Усмивката ѝ стана широка почти като тази на Шляпи. Сестра ѝ затвори очи и се разсмя.

— Ъ? — Крис не разбираше. — Какво каза?

— Казах, че съм аз — повтори Линди. — Аз — Линди. Всичко беше на майтап, Крис. Пак се хвана. — Тя кимна, сякаш за потвърждение на думите си.

Крис зяпна невярващо близначката си.

— Всичко е било шега?

Линди продължи да кима.

— Преместила си Мистър Як през нощта? Облякла си го в моите дрехи и си го накарала да ми каже тези гадни думи? Сложила си го в кухнята? Ти си направила онази свинщина долу?

Линди се изкикоти.

— Да. Май наистина те изплаших, а?

Крис сви дланите си в разярени юмруци.

— Но... но... — изломоти. — Защо?

— За майтап — отговори Линди и се отпусна върху леглото си, като все още се кискаше.

— Майтап?

— Искях да разбера дали мога да те изплаша — обясни Линди. — Беше само шега. Нали знаеш. Не мога да повярвам, че се хвана на този глас от гардероба преди малко! Явно съм много добър венстрилоквист!

— Но, Линди...

— Наистина повярва, че Мистър Яке оживял или нещо такова! — каза Линди през смях, наслаждавайки се на победата си. — Ама че си глупаче!

— Глупаче?

— Нещо като половината на глупачка! — избухна в бурен смях Линди.

— Не е смешно — едва-едва промълви Крис.

— Знам — отвърна Линди. — Не е смешно, а безумно смешно! Трябваше да си видиш физиономията, когато завари Мистър Як долу, накичен със скъпоценните ти мъниста и обеци!

— Как... как изобщо ти хрумна такава противна шега? — поиска обяснение Крис.

— Просто ме осени — отговори Линди не без известна гордост. — Когато получи куклата си.

— Не си искала да имам кукла — замислено заключи Крис.

— Права си — съгласи се бързо Линди. — Исках нещо, което поне веднъж да е само за мен. Толкова ми е писнало постоянно да ми подражаваш. Затова...

— Затова си измислила тази гадна шега — обвини я Крис.

Линди кимна.

Крис се приближи ядосано до прозореца и притисна челото си в стъклото.

— Не мога да повярвам, че бях толкова глупава — промърмори тя.

— И аз не мога — съгласи се Линди и отново се ухили.

— Наистина ме накара да си помисля, че Мистър Як е оживял или нещо такова — каза Крис, вперила поглед през прозореца в задния двор. — Наистина ме накара да се страхувам от него.

— Не съм ли гениална! — оповести Линди.

Крис се обърна с лице към сестра си.

— Повече няма да ти проговоря — заяви сърдито.

Линди вдигна рамене.

— Беше просто шега.

— Не — не се съгласи Крис. — Беше прекалено злонамерено, за да е само шега. Никога повече няма да ти проговоря. Никога.

— Добре — отвърна рязко Линди. — Мислех, че имаш чувство за хумор. Но щом нямаш, хубаво. — Тя се пхна в леглото, обърна гръб на Крис и се зави презглава.

Трябва да намеря начин да ѝ го върна — замисли се Крис. — Но как да стане?

16.

Няколко дни по-късно Крис се прибираще след училище с Коуди. Беше горещ, влажен следобед. Дърветата бяха неподвижни и хвърляха малка сянка върху тротоара. Въздухът над асфалта трептеше в жегата.

— Де да имахме басейн — измърмори Крис, докато свалеше раницата от рамото си.

— Нямаше да е зле — рече Коуди и избърса челото си с ръкава на червената си тениска.

— Искам да цамбурна в един огромен басейн, пълен със студен чай — каза Крис, — като в телевизионната реклама. Винаги ми се е струвало суперосвежаващо.

Коуди се намръщи.

— Да плуваш в студен чай? С ледени кубчета и лимончета?

— Оф, забрави — промърмори Крис.

Те пресякоха улицата. Две познати деца минаха покрай тях с велосипедите си. Двама мъже в бели униформи се бяха качили на стълби, облегли на стената на къщата на ъгъла, и боядисваха уллиците.

— Бас ловя, че едва дишат от жегата — отбеляза Коуди.

— Да сменим темата — предложи Крис.

— Как вървят нещата с Мистър Як? — попита приятелят ѝ.

— Не е зле — отвърна Крис. — Мисля, че съм подготвила някои доста хубави номера. Готова съм за концерта утре вечер.

Те се спряха на ъгъла и проследиха с поглед един голям син микробус, който изтрополи покрай тях.

— Сдобрихте ли се със сестра ти? — попита Коуди, докато пресичаха улицата. Русата му коса проблясваше на ярката слънчева светлина.

— Горедолу — навъси се Крис. — Говоря ѝ, но не съм ѝ простила.

— Много тъп номер ти спретна — рече Коуди съчувствено и отново забърса чело с ръкава на тениската си.

— Накара ме да се почувствам като пълна глупачка — призна Крис. — Имам предвид — наистина се хванах и повярвах, че Мистър Як върши онези неща — Крис поклати глава. Обземаше я срам само като си помислеше за случката.

След малко къщата им се показа. Близначката разкопча ципа на задния джоб на раницата си и затърси ключовете си.

— Каза ли на майка си за шегичката на Линди? — попита Коуди.

Крис поклати глава.

— Мама е тотално отвратена от нас. Не ни е позволено да споменаваме куклите пред нея. Снощи татко се върна от Портланд и мама му разказа какво се е случило. Така че сега и пред него не ни е позволено да говорим за куклите! — Тя намери ключовете и се запъти по алеята. — Благодаря, че ме изпрати до къщи.

— Разбира се. — Коуди ѝ помахаша лекичко и продължи към своята къща нагоре по улицата.

Крис пхна ключа в ключалката на входната врата. Чуваше как Барки подскача и джафка развълнувано от другата страна на вратата.

— Идвам, Барки — провикна се тя. — Задръж малко.

Тя бутна отключената врата. Барки взе да скача върху ѝ и заскимтя, сякаш я бе нямало с месеци.

— Добре, добре! — извика тя през смях.

Отне ѝ няколко минути да успокои кучето. После си взе закуска от кухнята и се запъти към стаята си, за да се упражнява с Мистър Як.

Крис вдигна от стола куклата, която бе прекарала там деня редом до куклата на Линди. С кока-кола в едната ръка и с куклата през рамо, тя отиде до тоалетката и седна пред огледалото.

Според Крис това бе най-удобното време от деня за репетиции. Беше сама вкъщи. Родителите ѝ бяха на работа, а Линди бе на някакво следучилищно занимание.

Тя нагласи Мистър Як върху скута си.

— Да се захващаме на работа — преправи гласа си Крис, като пхна ръка зад гърба му, за да задвижи устните му. След това размърда и очите му наляво-надясно.

Едно копче върху карираната му риза беше разкопчано. Крис го наклони към тоалетката и започна да го закопчава.

Нещо привлече погледа ѝ. Нещо жълто в джоба.

— Странно — каза на глас Крис. — Никога не съм забелязвала, че тук има нещо.

Пъхна двата си пръста в тесния джоб и измъкна сгънато пожълтяло листче хартия.

Вероятно е касовата бележка — помисли си Крис.

Тя разгъна листчето и го вдигна пред очите си, за да го разчете.

Не беше касова бележка. Листчето съдържаше едно-единствено изречение, написано с черно мастило на ръка, с изключително четлив почерк. Беше на език, който не бе познат на Крис.

— Да не би някой да ти е пратил любовно писмо, Мистър Як? — попита го тя.

Куклата се взираше безжизнено в нея.

Крис сведе поглед към листчето и прочете странното изречение на глас:

— Карру марри одонна лома молону каррано.

Що за език е това? — зачуди се Крис.

Тя погледна към куклата и изпищя от изненада.

Мистър Як сякаш мигна.

Но това не бе възможно — нали така?

Крис си пое дълбоко въздух и бавно издиша.

Куклата я гледаше, а нарисуваните ѝ очи бяха опулени както обикновено.

Да не се паникьосваме — скара се на себе си Крис.

— На работа, Мистър Як! — каза му тя, сгъна листчето пожълтяла хартия и го пъхна в джоба на ризата му. После го нагласи да седне и затърси с ръка контролните механизми за очите и устата.

— Как са нещата около твоята къща, Мистър Як?

— Не са добре, Крис. Имам термити. Имам нужда от термити толкова, колкото от още една дупка в главата! Ха-ха!

— Линди! Крис! Може ли да слезете? — извика господин Пауъл от долния край на стълбището.

Беше след вечеря и близначките бяха в стаята си. Линди се бе проснала по корем върху леглото и четеше някаква книга за училище. Крис седеше пред огледалото на тоалетката и репетираше тихичко с Мистър Як за училищния концерт на следващата вечер.

— Какво има, татко? — извика Линди, като завъртя очи.

— Малко сме заети — извика и Крис, като премести куклата в скута си.

— Семейство Милър са тук и много искат да видят номерата ви с куклите — провикна се баща им от долния етаж.

И Линди, и Крис изпуктяха. Семейство Милър бяха възрастната двойка, която живееше в съседната къща. Те бяха много мили хорица, но и много досадни.

Близначките чуха стъпките на баща си по стълбите. След няколко секунди той подаде глава в стаята им.

— Хайде, момичета. Няма ли да изнесете едно кратко представление за семейство Милър? Дойдоха на кафе и ние им разказахме за куклите ви.

— Но аз трябва да репетирам за утре вечер — заяви Крис.

— Репетирай пред тях — предложи баща ѝ. — Хайде де. Само пет минути. Много ще им хареса.

Момичетата се съгласиха след няколко шумни въздишки на недоволство. Преметнаха куклите си през рамо и последваха баща си във всекидневната.

Господин и госпожа Милър седяха един до друг на дивана, а на масичката пред тях бяха чашите им е кафе. Те се усмихнаха при появата на момичетата и ги поздравиха радостно.

Крис винаги се изненадваше от удивителната прилика между двамата Милър. Те имаха слаби розови лица и меки бели коси. И двамата носеха очила със сребърни рамки, които се плъзгаха надолу по почти идентичните им заострени носове. И усмивките им си приличаха. Господин Милър имаше малки сиви мустачки. Линди обичаше да се шегува, че си ги е пуснал, за да могат да се различават кой кой е.

Това ли се случва с всички двойки, които са женени от дълго време? — замисли се Крис. — *Започват да изглеждат по абсолютно еднакъв начин?*

Съпрузите Милър дори бяха облечени с еднакви дрехи — широки къси бермуди и бели памучни спортни тениски.

— Линди и Крис се запалиха по вентрилоквизъм преди няколко седмици — обясни госпожа Пауъл и се наведе напред, за да вижда

момичетата от фотьойла. Тя им посочи да застанат в средата на стаята. — А изглежда, че и двете имат талант за това.

— Момичета, чували ли сте за Берген и Макарти^[1]? — усмихна им се госпожа Милър.

— Кои? — попитаха едновременно Линди и Крис.

— Тогава не сте били родени — изкиска се господин Милър. — Навремето правеха вентрилоквистско шоу.

— Може ли да ни представите нещо? — помоли госпожа Милър, като взе чашата си с кафе и я постави в скута си.

Господин Пауъл дръпна един стол от столовата и го постави в средата на стаята.

— Ето. Линди, защо не почнеш първа? — предложи той и се обърна към семейство Милър. — Много са добри. Ще видите.

Линди седна и настани Шляпи в скута си. Семейство Милър изръкопляскаха. Госпожа Милър за малко да разлее кафето си, но успя да задържи чашата.

— Не пляскайте — просто хвърляйте пари! — обади се Шляпи.

Всички се засмяха, сякаш никога не го бяха чували.

Крис наблюдаваше от стълбището краткия номер на сестра си. Линди наистина беше много добра, трябваше да ѝ го признае. Много умела. Съпрузите Милър се смееха толкова бурно, че лицата им бяха станали яркочервени. Еднакво яркочервени. Госпожа Милър не спираше да стиска коляното на съпруга си, докато се смееше.

Линди завърши скеча и бе възнаградена с бурни аплодисменти. Семейство Милър възторжено хвалеше чудесната ѝ изява. Линди им разказа за телевизионното предаване, в което можеше да участва, и те обещаха да го гледат на всяка цена.

— Даже ще го запишем — обеща господин Милър.

Крис зае мястото на стола и нагласи Мистър Як в ръката си.

— Това е Мистър Як — обяви тя. — Двамата с него ще сме водещи на пролетния концерт в училище утре вечер. Така че сега ще ви изиграем част от представлението ни.

— Много хубава кукла — отбеляза тихо госпожа Милър.

— И ти си хубава кукла! — заяви Мистър Як с дрезгав ръмжащ глас.

Майката на Крис се сепна. Усмивките на двамата Милър увиснаха.

Мистър Як се приведе напред в скута на Крис и се втрени в господин Милър.

— Това мустак ли е, или в момента ядеш плъх? — попита злобно той.

Господин Милър погледна с неудобство съпругата си, след което се насили да се засмее. И двамата се засмяха.

— Не се смейте толкова силно, да не ви паднат изкуствените ченета! — извика Мистър Як. — А как сте получили този отвратителен жълт цвят на зъбите си? Да не би да ги оцветявате със смрадливия си дъх?

— Крис! — извика госпожа Пауъл. — Стига толкова!

Лицата на двамата Милър бяха яркочервени, а израженията им — смутени.

— Това не е смешно. Извини се на семейство Милър — настоя господин Пауъл, като прекоси стаята и застана над Крис.

— Аз... не съм изричала тези думи! — заекна Крис. — Наистина, аз...

— Крис — извини се! — нареди баща ѝ ядосано.

Мистър Як се обърна към семейство Милър:

— Съжалявам — изграчи той. — Съжалявам, че сте толкова грозни! И толкова дърти и тъпи също!

Съпрузите Милър се спогледаха недоволно.

— Не схващам хумора — оплака се госпожа Милър.

— Това са грубиянски обиди — отвърна тихичко господин Милър.

— Крис — какво ти става? — недоумяваше майка ѝ. Тя също бе прекосила стаята и бе застанала до съпруга си. — Веднага се извини на хората! Не мога да повярвам на ушите си!

— Аз... аз... — Крис се изправи, като сграбчи здраво Мистър Як около кръста. — Аз... аз... — Тя се опита да изкаже някакво извинение, но никакви думи не излязоха от устата ѝ. — Извинете! — успя да изпищи най-накрая. После се разплака засрамена, обърна се и хукна нагоре по стълбите със стичащи се по лицето сълзи.

[1] Едгар Джон Берген (1903 — 1978) — американски актьор и неитри локвист, известен с куклата Чарли Макарти. — Б.пр. ↑

17.

— Трябва да ми повярваш! — заяви Крис е треперещ глас. — Наистина не съм изричала нито едно от онези неща. Мистър Як говореше самичък!

— Измисли нещо друго — измърмори Линди.

Линди бе последвала Крис в стаята им. Долу във всекидневната родителите ѝ все още се извиняваха на семейство Милър. Сега Крис седеше в края на леглото и бършеше сълзите от бузите си. Линди застана с кръстосани ръце пред тоалетката.

— Аз не обиждам хората по този начин — рече Крис и хвърли поглед към Мистър Як, който лежеше неподвижно по средата на пода, където Крис го бе захвърлила. — Знаеш, че нямам подобно чувство за хумор.

— Тогава защо го направи? — поиска да узнае Линди. — Защо ти трябваше да вбесяваш всички?

— Не съм го искала! — изпищя Крис, дърпайки краищата на косата си. — Мистър Як наговори онези неща. Не аз!

— Как може да си такъв папагал? — попита с отвращение Линди. — Тази шега беше моя, Крис. Не можеш ли да измислиш нещо по-оригинално?

— Не е шега — настоя Крис. — Защо не ми вярваш?

— Няма начин — поклати глава Линди. Ръцете ѝ все още бяха кръстосани пред гърдите ѝ. — Няма как да се хвана на същия номер.

— Линди, моля те! — умоляваше я Крис. — Уплашена съм. Наистина съм уплашена.

— Да бе. И още как — отказваше да повярва Линди. — Цялата треперя и аз. Леле. Наистина ме заблуди, Крис. Даде ми да разбера, че и ти можеш да правиш смешни номера.

— Млъквай! — сопна се Крис. От очите ѝ бликнаха още сълзи.

— Много добре ти се получава цивренето — поощри я Линди. — Но и то няма начин да ме избудалка. Няма да избудалка и мама и татко. — Тя се обърна и взе Шляпи. — Може би двамата с Шляпи трябва да

поупражним някои номера. След твоето представление тази вечер мама и татко може да не ти разрешат да водиш концерта утре.

Тя метна Шляпи през рамо и като прескочи сгърчения на пода Мистър Як, излезе бързо от стаята.

Зад кулисите на концертната зала беше горещо и шумно. Гърлото на Крис бе пресъхнало и тя все ходеше до чешмата и се наливаше с топла вода на големи глътки.

Гласовете от публиката от другата страна на завесата сякаш отекваха от всички четири стени и тавана. Колкото по-шумно ставаше с напълването на залата, толкова по-притеснена се чувстваше Крис.

Как ще успея да представя номера си пред всички тези хора? — запита се тя, като отдръпна лекичко с няколко сантиметра завесата и надникна. Родителите ѝ се бяха настанили в единия край на третия ред.

Щом Крис ги видя, се сети за предишната вечер. Родителите ѝ я бяха наказали да не излиза две седмици заради обидите към семейство Милър. Едва я пуснаха да дойде на концерта.

Крис се загледа в децата и възрастните, които се стичаха в голямата зала, и видя много познати лица сред тях. Ръцете ѝ бяха леденостудени, а гърлото ѝ пак пресъхна.

Не ги приемай като публика — каза си. — Мисли за тях като за деца и родители, повечето от които познаваш.

Но някак си това влоши нещата.

Тя пусна завесата, побърза да пие за последно от чешмата, след което взе Мистър Як от масата, където го бе оставила.

Изведнъж залата от другата страна на завесата утихна. Концертът щеше да започне всеки момент.

— Стискам палци! — провикна се Линди към нея, докато бързаше да се присъедини към другите членове на хора.

— Благодаря — отвърна едва-едва Крис. Тя изправи Мистър Як и заглади ризата му.

— Ръцете ти са лепкави! — накара го да каже.

— Тази вечер без обиди — нареди му строго Крис.

За неин ужас куклата мигна.

— Хей! — извика тя. Не бе пипала контролния механизъм за очите.

Прониза я страх, който надхвърляше обикновената сценична треска. *Може би не бива да излизам* — помисли си и се втрени в

Мистър Як, очаквайки го да кимне отново. — *Може би е по-добре да кажа, че съм болна, и да отменя представлението.*

— Притеснена ли си? — прошепна някакъв глас.

— Ъ? — В първия момент реши, че гласът е на Мистър Як. Но бързо разбра, че въпросът идва от учителката ѝ по музика, госпожа Берман.

— Да, малко — призна Крис с пламнало лице.

— Ще бъдеш великолепна — увери я госпожа Берман и стисна рамото ѝ с потна ръка. Тя беше едра жена е нагъната на няколко ката брадичка, с червено червило по устните и пусната коса. Беше облечена в дълга широка рокля на червени и сини цветя. — Хайде, почваме — обяви тя, като стисна още веднъж Крис за рамото.

После излезе на сцената, премигвайки срещу ярката бяла светлина на прожекторите, за да представи Крис и Мистър Як.

Наистина ли ще го направя? — запита се Крис. — *Мога ли да го направя?*

Сърцето ѝ биеше толкова силно, че не успя да чуе встъпителните думи на госпожа Берман. Изведнъж публиката започна да ръкопляска и Крис неусетно пое по сцената към микрофона, понесла Мистър Як с две ръце.

Госпожа Берман, обгърната в широката си цветна рокля, вече се връщаше зад кулисите. Тя се усмихна на Крис и ѝ намигна окуражително, като се разминаха.

Крис застана в средата на сцената и присви очи срещу яркия прожектор. Устатата ѝ бе пресъхнала и тя се зачуди дали ще може да произнесе някакъв звук.

Пред нея имаше специално поставен сгъваем стол. Тя седна и нагласи Мистър Як в скута си, но тогава видя, че микрофонът остава твърде високо.

Засрамена, Крис стана и хванала Мистър Як под мишница, започна да се мъчи да свали микрофона.

— Има ли проблем? — провикна се госпожа Берман от единия край на сцената, след което бързо тръгна към Крис да ѝ помогне.

Но преди учителката по музика да е преполовила сцената, Мистър Як се наведе към микрофона.

— Големият кораб минава! — изграчи злобно той, забил поглед в роклята на госпожата.

— Какво? — Учителката застина на място от изненада.

— Лицето ти ми прилича на брадавица, която съм махнал! — изръмжа Мистър Як към стреснатата жена.

Учителката зина от ужас.

— Крис!

— Ако преброим гънките на брадичката ти, те ще ни покажат ли възрастта ти?

Откъм публиката се разнесе смях, но той бе примесен с възклицания на шок и ужас.

— Крис — достатъчно! — извика госпожа Берман, а ядосаният ѝ глас достигна до микрофона.

— Ти си повече от достатъчна! Стигаш за двама! — заяви брутално Мистър Як. — Ако станеш по-голяма, ще ти трябва собствен пощенски код!

— Крис — наистина! Ще те помоля да се извиниш — каза госпожа Берман с яркочервено лице.

— Госпожо Берман, аз... аз не съм виновна! — заекна Крис. — Не съм казала тези неща!

— Моля да се извиниш. На мен и на публиката — настоя учителката.

Мистър Як се надвеси над микрофона:

— Извини се за това! — изписка той.

Главата на куклата се наклони назад. Челюстта му падна надолу и устата му се отвори широко. От нея потече гъста зелена течност.

— Гадост! — изкрещя някой.

Приличаше на супа от грах. Течността се изливаше от устата му като вода от маркуч.

Чуха се писъци и викове на изненада, щом гъстата зелена течност взе да се сипе върху хората от предните редове.

— Стига!

— Помощ!

— Някой да спре това чудо!

— Вони!

Крис стоеше, замръзнала от ужас, докато отвратителното вещество продължаваше да бълва от зиналата уста на куклата.

От течността се носеше воня на киснатото мляко, на развалени яйца, на прегоряло масло, на разложено месо. Зеленият бълвоч покри

сцената и взе да прелива към предните редове.

Заслепена от прожектор, Крис не виждаше публиката пред себе си, но чуваше как хората се давят и викат за помощ.

— Напуснете залата! Напуснете залата! — крещеше госпожа Берман.

Крис чу трополенето на хората, които се бутаха към изхода.

— Вони!

— Повръща ми се!

— Някой да ми помогне!

Крис се опита да запуши с ръка устата на куклата. Но вонящата течност бълваше с такава сила, че изблъска ръката ѝ.

Изведнъж момичето усети, че някой я тика назад към кулисите. Далеч от крещящите хора, които бягаха от залата. Извън обсега на прожектора.

Чак когато се озова зад кулисите, Крис разбра, че е била избутана от госпожа Берман.

— Аз... не знам как направи всичко това. Или пък защо! — изкрещя госпожа Берман, докато бършеше яростно с двете си ръце петната от гадната зелена течност по предната част на роклята си. — Но ще се погрижа да те изключат от училище, Крис! И ако успея — изломоти тя, — ще бъдеш изключена от всички училища до живот!

18.

— Точно така. Затвори вратата! — каза строго господин Пауъл, вперил ядосания си поглед в Крис.

Той стоеше на няколко сантиметра зад нея, с кръстосани пред гърдите си ръце, за да се увери, че тя изпълнява инструкциите му. Крис бе прегънала внимателно Мистър Як надве и го бе набутала в дъното на лавицата в гардероба. Сега тя затвори плътно вратичката на гардероба, както баща ѝ бе наредил.

Линди наблюдаваше безмълвно от леглото си с тревожно изражение.

— Заклучва ли се вратата на гардероба? — попита господин Пауъл.

— Не. Не може — отвърна Крис е наведена глава.

— Е, и така става — рече той. — В понеделник го връщам в заложната къща. Няма да го изкарваш дотогава.

— Но, татко...

Той вдигна ръка, за да я прекъсне.

— Трябва да поговорим за това — примоли се Крис. — Трябва да ме изслушаш. Това, което се случи тази вечер — не беше номер. Аз...

Баща ѝ се извърна с намръщена физиономия.

— Крис, съжалявам. Утре ще говорим. И двамата с майка ти сме прекалено ядосани и разочаровани, за да го обсъждаме сега.

— Но, татко...

Без да ѝ обръща внимание, той изхвърча от стаята. Тя се заслуша в бързите му тежки стъпки надолу по стълбите. Тогава Крис се обърна към Линди.

— Сега вярваш ли ми?

— Аз... не знам на какво да вярвам — отвърна Линди. — Просто беше толкова... невероятно противно.

— Линди, аз... аз...

— Татко е прав. Нека говорим утре — прекъсна я сестра ѝ. — Сигурна съм, че утре всичко ще е по-ясно и по-спокойно.

Но Крис не можа да заспи. Тя се въртеше наляво-надясно напълно будна. Дръпна възглавницата върху лицето си, задържа я там за малко, приветствайки меката тъмнина, след което я захвърли на пода.

Повече никога няма да мога спя — помисли си.

Всеки път, щом затвореше очи, тя отново виждаше ужасяващата сцена в концертната зала. Чуваше изумените викове на публиката, на децата и родителите им. И чуваше как шокираните викове се превръщаха в стонове на отвращение, докато смърдящата помия се изливаше върху хората.

Отвратително. Толкова бе отвратително.

И всички обвиняваха нея.

Животът ми е съсипан — помисли си Крис. — *Никога повече няма да мога да се върна там. Никога няма да ходя пак на училище. Никога вече няма да мога да си покажа лицето пред хората. Целият ми живот е съсипан. Съсипан заради тази тъпа кукла.*

В съседното легло Линди похъркваше тихичко в бавен, равномерен ритъм.

Крис обърна поглед към прозореца. Завесите се спускаха над него и пропускаха бледата лунна светлина. Шляпи седеше на обичайното си място в стола пред прозореца, прегънат надве, с глава между коленете.

Тъпи кукли — помисли си с горчивина Крис. — *От тъпи потъпи. А сега животът ми е съсипан.*

Тя погледна към часовника. Един и двадесет. Отвън се чу приглушено трополене и изсвистяване на спирачки. Вероятно минаваше някакъв голям камион.

Крис се прозя. Затвори очи и видя гадния зелен бълвоч да се излива от устата на Мистър Як.

Това ли ще виждам всеки път, когато затвори очи? — зачуди се тя. — *Какво беше това, за бога? Как може да ме обвиняват за нещо толкова... толкова...*

Трополенето на камиона заглъхна в далечината.

Но тогава Крис чу друг звук. Шумолене.

Тиха стъпка.

Някой се движеше.

Тя затаи дъх и се заслуша.

Последва тишина. Толкова дълбока тишина, че можеше да чуе думкането на сърцето си.

После още една тиха стъпка.

Някаква сянка се раздвижи.

Вратата на гардероба се люлееше отворена.

Или бяха само сенки?

Не. Някой се движеше. Откъм отворения гардероб. Някой се промъкваше към вратата на спалнята. Промъкваше се тихо и безшумно.

С разтуптяно сърце, Крис се изправи, опитвайки се да не издава звук. Осъзна, че е задържала дъха си, и започна много бавно и безшумно да го изпуска. Вдиша отново и седна в леглото.

Сянката бавно се придвижваше към вратата.

Крис спусна краката си на пода, взирайки се усилено в мрака, очите ѝ не изпускаха тихата движеща се фигура.

Какво става? — зачуди се тя.

Сянката отново се размърда. Момичето чу търкация звук от допирането на нечий ръкав в рамката на вратата.

Крис се изправи. С треперещи крака се промъкна до вратата след движещата се сянка навън в коридора. Там бе още по-тъмно, защото нямаше прозорци. Към стълбището.

Сега сянката се движеше по-бързо. Крис я последва, босите ѝ крака ситнеха безшумно по тънкия килим.

Какво става? Какво става? Тя настигна сенчестата фигура.

— Хей! — извика едва-едва със стегнато гърло. Тя сграбчи рамото и обърна фигурата. И погледът ѝ попадна върху хилещото се лице на Мистър Як.

19.

Мистър Як мигна, после изсъска срещу нея — противен, заплашителен звук. В тъмнината на стълбището нарисуваната му усмивка доби заплашително изражение.

В страха си Крис стисна рамото на куклата, вкопчвайки пръсти в грубата материя на ризата му.

— Това... това е невъзможно! — прошепна тя.

Той отново мигна и се изкиска. Устата му се отвори и усмивката му стана още по-широка и зловеща.

Той се опита да се освободи от хватката на Крис, но тя не го пусна, без дори да съзнава, че го държи.

— Но... ти си от дърво! — изхленчи тя.

Той пак се изкиска.

— Ти също — отвърна. Гласът му звучеше като сърдит лай на голямо куче.

— Не можеш да вървиш! — извика Крис е треперещ глас. Куклата отново нададе противния си кикот. — Не може да си жив! — възкликна близката.

— Пусни ме — веднага! — процеди куклата.

Крис не я пусна, а стисна пръсти.

— Сънувам — каза си тя на глас. — Сигурно сънувам.

— Аз не съм сън. Аз съм кошмар! — обясни куклата, отметна дървената си глава и избухна в смях.

Все още стиснала ризата ѝ, Крис се вторачи в хилещото се в мрака лице. Въздухът бе започнал да става тежък и спарен. Тя почувства, че не може да диша, сякаш се задушаваше.

Какъв бе този звук?

След малко разбра, че чува накъсаното си дишане.

— Пусни ме — повтори Мистър Як. — Или ще те хвърля надолу по стълбите. — И се опита още веднъж да се откопчи от хватката ѝ.

— Не! — противеше се Крис, като го държеше здраво. — Аз... връщам те в гардероба.

Куклата се засмя, след което навря нарисуваното си лице близо до това на Крис.

— Не можеш да ме държиш затворен там.

— Ще те заключа. Ще те заключа в сандък. В нещо! — заяви Крис, паника замъгли мислите ѝ.

Тъмнината сякаш се спускаше над нея, задушаваше я, надвиваше я.

— Пусни ме! — дърпаше се силно куклата.

Крис протегна другата си ръка и сграбчи Мистър Як през кръста.

— Пусни ме — изръмжа той с дрезгавия си глас. — Сега аз командвам. А ти ще ме слушаш. Сега това е моята къща.

Той се дръпна силно.

Крис обви ръце около кръста му.

И двамата паднаха на стълбите, като се прекатуриха с няколко стъпала надолу.

— Пускай! — изкомандва дървеното човече и се претърколи върху нея с дивашки поглед.

Тя го отблъсна, опитвайки се да застопори едната му ръка зад гърба му.

Той се оказа изненадващо силен. Замахна и я удари право в корема.

— Оооххх — изпъшка Крис, останала без въздух.

Мистър Як се възползва от моментната ѝ слабост и се освободи. Като се улови за парапета с една ръка, той се опита да се измуши покрай нея надолу по стълбите.

Но Крис протегна крак и го спъна.

Докато все още се мъчеше да си поеме дъх, тя се хвърли върху му. После успя да го издърпа от парапета и го затисна с всичка сила върху едно от стъпалата.

— Аау! — възкликна Крис високо, когато лампата в коридора светна. Тя затвори очи срещу внезапната ярка светлина. Куклата се опита да се измъкне изпод нея, но тя я натискаше с цялата си тежест.

— Крис, какво за бога...?! — дочу се стреснатият глас на Линди от горния край на стълбището.

— Мистър Як! — успя да ѝ извика Крис. — Той... е жив! — Тя го притискаше силно, просната отгоре му, опитвайки се да го задържи под себе си.

— Крис, какво правиш? — не разбираше Линди.

— Добре ли си?

— Не! — възкликна Крис. — Не съм добре! Моля те, Линди! Повикай мама и татко! Мистър Як — той е жив!

— Това е само кукла! — провикна се Линди, предприемайки няколко неохотни стъпки към сестра си.

— Ставай, Крис! Полудя ли?

— Чуй ме! — изпищя Крис с цяло гърло. — Повикай мама и татко! Преди да е избягал!

Но Линди не помръдна. Тя бе приковала поглед в сестра си, дългата ѝ коса се спускаше на заплетени кичури край лицето ѝ, чертите ѝ бяха изкривени от ужас.

— Ставай, Крис — настоя тя. — Моля те, стани. Да се връщаме в леглата.

— Казвам ти — той е жив! — извика отчаяно Крис. — Трябва да ми повярваш, Линди. Трябва!

Куклата лежеше безжизнено под нея със заровено в килима лице, с изпружени настрани ръце и крака.

— Сънувала си кошмар — заяви Линди, слизайки надолу стъпало по стъпало, надигнала нощницата с и над глезените, докато не застана точно над Крис: — Да си лягаме, Крис. Било е просто кошмар — заради ужасното нещо, което се случи на концерта, това е всичко.

Задъхана, Крис се повдигна и извърна глава, за да погледне сестра си. Хвана се за парапета с една ръка и леко се изправи.

В мига, в който освободи малко тежестта си над Мистър Як, той сграбчи ръба на стъпалото с две ръце и се изхлузи изпод близначката, след което запълзя надолу по стъпалата.

— Не! Не! Не вярвам! — изпищя Линди, щом видя куклата да се движи.

— Върви да доведеш мама и татко! — каза Крис. — Бързо!

Със зяпнала от почуда уста Линди се обърна и тръгна нагоре по стълбите, викайки родителите си.

Крис се втурна надолу, протягайки ръце пред себе си.

Тя спъна Мистър Як и отново обви ръце около кръста му. Главата му се удари силно в килима, щом и двамата се стовариха на пода.

Той нададе сподавен вик на болка. Очите му се затвориха. Повече не помръдна.

Замаяна и задъхана, цяла разтреперена, Крис бавно се изправи. Тя бързо притисна с крак главата на куклата, за да я задържи на земята.

— Мамо, татко — къде сте? — извика силно. — Бързо.

Мистър Як надигна глава. Изръмжа сърдито и започна да размята дивашки ръце и крака.

Крис натискаше силно крака си в гърба му.

— Пускай! — изръмжа със злоба той.

Крис чу гласове горе.

— Мамо? Татко? Тук долу! — провикна се тя. Обезпокоени, родителите им се появиха на стълбището.

— Гледайте! — извика Крис, сочейки като обезумяла надолу към куклата под стъпалото си.

20.

— *Какво да гледаме?* — извика господин Пауъл и оправи пижамата си.

Крис посочи затиснатата кукла.

— Той... се опитва да избяга — заекна тя.

Но Мистър Як лежеше безжизнено по корем.

— Това поредната шега ли е? — попита сърдито майка й, сложила ръце на кръста си.

— Не разбирам — поклати глава баща й.

— Мистър Як — той хукна надолу по стълбите — обясни разпалено Крис. — Той е виновен за всичко. Той...

— Не е смешно — въздъхна уморено госпожа Пауъл, прокарвайки ръка през русата си коса. — Изобщо не е смешно, Крис. Да будиш така всички посред нощ.

— Опасявам се, че не си добре, и се тревожа за теб — добави баща й. — Като се има предвид какво се случи в училище...

— Чуйте ме! — изкрещя Крис. Тя се наведе и вдигна Мистър Як от пода. Хвана го за раменете и го разтърси силно. — Той се движи! Той бяга! Той говори! Той... той е жив!

Тя спря да го размята и го пусна. Той се стовари неподвижно на пода в краката й.

— Мисля, че имаш нужда от лекар — отбеляза господин Пауъл е напрегнато от тревога лице.

— Не. И аз го видях! — намеси се Линди с идеята да помогне на сестра си. — Крис е права. Куклата наистина се движеше сама! — Но после добави: — Искам да кажа, мисля, че се движеше!

Да ти имам помощта, Линди — помисли си Крис и изведнъж се почувства на ръба на изтощението.

— Това да не ви е поредният тъп номер? — разгневи се майка им. — След случилото се в училище снощи смятам, че нямаме нужда от повече такива глупости.

— Но, мамо... — започна Крис, загледана в застиналата купчина в краката си.

— Връщайте се в леглата — заповяда госпожа Пауъл. — Утре не сте на училище. Ще имаме достатъчно време да обсъдим какви да са наказанията и за двете ви.

— И за мен ли? — възмути се Линди. — Аз пък какво съм направила?

— Мамо, казваме ви истината! — упорстваше Крис.

— Все още не разбирам шегата — поклати глава господин Пауъл и се обърна към жена си: — Да не би да е очаквала да ѝ повярваме?

— Лягайте си. И двете. Веднага! — сопна се майка им.

Двамата с баща им си тръгнаха от горната площадка на стълбите, насочвайки се ядосано по коридора към спалнята си.

Линди остана. Държеше се с една ръка за парапета и гледаше сестра си със съчувствие.

— Вярваш ми, нали? — извика ѝ Крис.

— Да, май да — поколеба се Линди и насочи погледа си към куклата в краката на сестра си.

Крис също погледна надолу. Мистър Як мигна и започна да се изправя.

— Ехееей! — нададе тревожен вик тя и го сграбчи зад врата. — Линди, бързо! Той пак се размърда!

— К-к-какво да правим? — заекна Линди и тръгна нерешително надолу по стълбите.

— Не знам — отвърна Крис, докато куклата мятеше ръце и крака по килима, опитвайки се отчаяно да се освободи от хватката на врата си. — Трябва да...

— Нищо не можете да направите — изръмжа Мистър Як. — Сега ще бъдете мои робини. Пак оживях! Жив съм!

— Но... как така? — гледаше го невярващо Крис. — Нали си кукла. Как...?

Куклата се изкикоти.

— Ти ме съживи — каза ѝ с дрезгав глас. — Ти прочете заклинанието.

Заклинанието? За какво говореше той?

И тогава Крис си спомни странните думи, които бе прочела от листчето в джоба на ризата му.

— Върнах се благодарение на теб — изръмжа куклата. — И сега двете със сестра ти ще ми служат.

Докато гледаше ухилената кукла, на Крис ѝ хрумна нещо.

Листчето. Беше го напъхала обратно в джоба.

Ако прочета думите още веднъж — помисли си, — те би трябвало отново да го приспят.

Тя се протегна и го сграбчи. Той се опита да се измъкне, но тя се оказа по-бърза.

Сгънатото пожълтяло листче вече бе в ръката ѝ.

— Дай ми го! — извика той и замахна, но Крис го дръпна ловко.

Тя побърза да го разгъне и преди куклата да успее да го грабне от ръцете ѝ, прочете на глас неразбираемите думи:

— Карру марри одонна лома молону каррано.

21.

Двете сестри се втренчиха в дървеното чучело, очаквайки да се срути на пода.

Но той се хвана за парапета, отметна глава и се разсмя подигравателно.

— Това са думите на древния магьосник, които могат да ме съживят! — обяви той. — Това не са думите, които могат да ме убият!

Да го убием?

Да — Крис разсъждаваше светкавично. Захвърли пожълтялото листче с отвращение. — *Нямаме избор.*

— Трябва да го убием, Линди.

— Ъ? — изненада се сестра ѝ.

Крис сграбчи куклата за раменете и я стисна здраво.

— Аз ще го държа. А ти му откъсни главата.

Линди вече бе до нея и трябваше да се пази от ритачите крака на Мистър Як.

— Ще го държа здраво — повтори Крис. — Хвани го за главата и дърпай.

— Сигурна ли си? — поколеба се Линди, скована от страх.

— Просто го направи! — изкрещя Крис и плъзна ръцете си надолу към кръста на Мистър Як.

Линди хвана главата му с две ръце.

— Пуснете ме! — изграчи куклата.

— Дърпай! — извика Крис на ужасената си сестра.

Като държеше куклата здраво около кръста, Крис се наведе назад и задърпа с всички сили. Ръцете на Линди бяха обвити около главата на куклата. Тя изпъшка шумно и също дръпна силно. Главата не се измъкна. Мистър Як нададе писклив кикот.

— Спрете! Имам гъдел! — изръмжа той.

— Дърпай по-силно! — нареди Крис на сестра си. Лицето на Линди бе яркочервено. Тя затегна хватката си около главата и задърпа отново, опъвайки с всички сили.

Куклата се изкикоти с острия си противен смях.

— Не става — отчая се Линди.

— Извий му главата! — предложи разярено Крис. Куклата изпружи напред краката си и изрита Крис в стомаха. Но тя не го пусна.

— Извий му главата! — извика отново. Линди се опита да му извие главата. Куклата се изкиска.

— Не мога! — простена Линди обезсърчена. Тя пусна главата и отстъпи една крачка назад.

Мистър Як вдигна глава, впери поглед в Линди и се ухили.

— Не можете да ме убие. Притежавам необикновени сили.

— Какво да правим? — вдигна очи Линди към Крис.

— Сега това е моята къща — изграчи куклата, като се хилеше на Линди и се мъчеше да се измъкне от ръцете на Крис. — Сега ще правите каквото ви кажа. Пуснете ме.

— Какво да правим? — повтори Линди.

— Да го занесем горе. Ще му отрежем главата — отговори Крис.

Мистър Як наклони назад главата си, а очите му се опулиха злобно.

— Ау! — изненада се Крис, когато чучелото захапа ръката ѝ. Тя я издърпа и без да мисли, цапардоса дървената му глава е дланта си.

Куклата се изкиска в отговор и изписка подигравателно:

— Бият ме! Бият ме!

— Вземи онези остри ножици. От твоето чекмедже — инструктира Крис сестра си. — Аз ще го донеса в стаята ни.

Ръката ѝ пулсираше на мястото, където я бе захапал. Но тя го държеше здраво и го занесе до спалнята им.

Линди вече бе извадила дългите метални ножици от чекмеджето. Тя щракна остриетата с трепереща ръка.

— Под врата — каза ѝ Крис, стиснала Мистър Як за раменете.

Той изсъска яростно срещу близначката и се опита да я изрита с кецовете си, но тя се отдръпна.

Хванала ножиците с две ръце, Линди се опита да отреже главата му при врата. Ножиците не отрязаха нищо, затова тя започна да ги движи като трион. Мистър Як се изкикоти.

— Казах ви. Не можете да ме убие.

— Няма да стане — извика Линди, а по бузите ѝ потекоха сълзи от отчаяние. — Сега какво?

— Ще го приберем в гардероба. После ще помислим — отвърна Крис.

— Няма нужда да мислите. Вие сте мои робини — изквича куклата. — Ще правите каквото ви кажа. Отсега нататък аз командвам.

— Друг път — измърмори Крис и поклати глава.

— Какво ще стане, ако откажем да ти се подчиним? — поиска да узнае Линди.

Куклата се обърна към нея с разярен, злобен поглед.

— Тогава ще започна да наранявам хората, които обичате. Родителите ви. Приятелите ви. Или може би онова отвратително псе, което винаги ме лае. — Той отметна глава назад и от дървените му устни се разнесе сух, зловещ смях.

— Заклучи го в гардероба — предложи Линди. — Докато измислим как да се отървем от него.

— Не можете да се отървете от мен — подчерта отново Мистър Як. — Не ме ядосвайте. Притежавам необикновени сили. Предупреждавам ви. Започват да ми писват тъпите ви опити да ме нараните.

— Гардеробът не се заключва, забрави ли? — извика Крис, мъчейки се да задържи гърчещата се кукла.

— О, почакай. Какво ще кажеш за това? — Линди изтича до гардероба и измъкна отвътре един стар куфар.

— Идеално — одобри Крис.

— Предупреждавам ви — заплаши ги Мистър Як. — Почвате да ставате досадни.

Той се дръпна силно и успя да се освободи от ръцете на Крис.

Тя се хвърли върху него да го спре, но той се изплъзна под нея и тя падна по лице върху леглото си.

Куклата избяга до средата на стаята, след което обърна поглед към вратата, сякаш се опитваше да реши накъде да тръгне.

— Трябва да правите каквото ви кажа — заплаши, вдигайки дървената си ръка към Линди. — Няма да бягам от вас двете. Вие ще сте мои робини.

— Не! — извика Крис и се набра да се изправи.

И двете със сестра й се хвърлиха към куклата. Линди хвана ръцете му. Крис клекна, за да сграбчи глезените му.

С общи усилия близначките успяха да го набутат в отворения куфар.

— Ще съжалявате за това — ядоса се той, като риташе с крака и се мъчеше да ги удари. — Скъпо ще си платите. Сега някой ще умре!

Той продължи да пици, след като Крис закопча куфара и го напъха в гардероба. Тя бързо затвори вратичката и като се облегна на нея, въздъхна уморено.

— А сега какво? — попита Линди.

22.

— Ще го заровим — заяви Крис.

— Ъ? — Линди потисна прозявката си.

Те го обсъждаха шепнешком сякаш от часове. Докато се опитваха да измислят план за действие, чуваха приглушените викове на куклата от гардероба.

— Ще го заровим. Под онази огромна купчина пръст — обясни Крис и погледна към прозореца. — Нали се сещаш. В съседния двор, до новата къща.

— Да. Добре. Не знам — отвърна Линди. — Толкова съм уморена. Не мога да мисля. — Тя погледна будилника на нощното шкафче. Наближаваше три и половина. — Все още смятам, че трябва да събудим мама и татко — добави, а в очите ѝ се четеше страх.

— Не можем — поклати глава Крис. — Опитвахме сто пъти. Пак няма да ни повярват. Ако ги събудим, още повече ще загазим.

— Как е възможно да загазим повече от това? — учуди се Линди, като посочи с глава към гардероба, откъдето все още се носеха ядосаните стенания на Мистър Як.

— Облечи се — ентусиазира се Крис. — Ще го заровим дълбоко под всичката онази пръст. След това никога повече няма да ни се налага да мислим за него.

Линди потръпна и обърна поглед към своята кукла, сгърчена на стола.

— Повече не мога да търпя да гледам Шляпи. Толкова съжалявам, че запалих и двете ни по тези кукли.

— Шшшш. Просто се облечи — пришпори я Крис.

След няколко минути двете момичета се промъкнаха надолу по стълбите в тъмнината. Крис носеше куфара с две ръце, опитвайки се да заглуши звука от сърдитите протести на Мистър Як.

Те спряха в дъното на стълбите и се послушаха, за да се уверят, че родителите им не са се събудили.

Тишина.

Линди отвори входната врата и двете се изнизаха навън.

Въздухът беше изненадващо прохладен и влажен. Бе започнала да пада тежка роса, която караше предната им ливада да лъщи под светлината на лунния сърп. Стръкчета мокра трева полепваха по кецовете им, докато сестрите вървяха към гаража.

Крис държеше куфара, докато Линди бавно и тихо взе да вдига вратата на гаража. Когато я отвори до половината, тя се наведе и се пъхна вътре.

След няколко секунди се показа с голяма лопата за сняг в ръката.

— Това би трябвало да свърши работа — прошепна, въпреки че наоколо нямаше никого.

Крис погледна надолу към улицата, щом се насочиха към съседния двор. Тежката утринна роса замъгляваше уличните лампи и светлината им наподобяваше трепкащата светлина от пламтящи свещи. Всичко сякаш блещукаше под тъмното пурпурно небе.

Крис остави куфара до високата могила пръст.

— Ще копаем точно тук — посочи тя основата на могилата. — Ще го набутаме вътре и ще го покрием.

— Предупреждавам ви — заплаши Мистър Як, слушайки от куфара. — Планът ви няма да има успех. Притежавам необикновени сили!

— Първо ти почни да копаеш — каза Крис на сестра си, без да обръща внимание на заплахата на куклата. — После аз ще те сменя.

Линди заби лопатата в купчината и я изкара пълна е пръст. Крис потрепери. Росата бе студена и влажна. Един облак закри луната и затъмненото небе от пурпурно стана черно.

— Пуснете ме! — извика Мистър Як. — Ако ме пуснете сега, наказанието ви няма да бъде тежко.

— Копай по-бързо — прошепна Крис нетърпеливо.

— Не мога по-бързо — отвърна Линди. Тя бе изкопала доста голяма квадратна дупка в основата на могилата. — Още по-дълбока ли да е?

— По-дълбока — заяви Крис. — Гледай куфара. Аз ще копая. — Тя зае мястото на Линди и започна да копае.

Нещо изтопурка близо до ниските храсти, които разделяха дворовете. Крис погледна нагоре, видя движеща се сянка и се сепна.

— Мисля, че е язовец — потръпна Линди. — Мистър Як с куфара ли да го заровим, или първо да го извадим?

— Мислиш ли, че мама ще забележи липсата на куфара? — попита Крис, като хвърли настрана една лопата, пълна с мокра пръст.

Линди поклати глава.

— Ние никога не го използваме.

— Ще го заровим с куфара — реши Крис. — Така ще е по-лесно.

— Ще съжалявате — изграчи куклата.

Куфарът се разтърси и едва не се прекатури.

— Толкова ми се спи — простена Линди и захвърли чорапите си на пода, след което пъкна краката си под завивките.

— А на мен не ми се спи — отвърна Крис, седнала в края на леглото. — Предполагам, защото съм много щастлива. Толкова съм щастлива, че се отървахме от това ужасно същество.

— Всичко е толкова шантаво — отбеляза Линди и намести възглавницата под главата си. — Не виня мама и татко, задето не ни вярват. И аз не съм сигурна, че вярвам.

— Остави ли лопатата на мястото ѝ? — попита Крис.

— Да — кимна сънено Линди.

— И затвори вратата на гаража?

— Шшшт. Заспивам — прошепна Линди. — Добре поне, че утре не сме на училище. Ще може да поспим до късно.

— Дано да мога да заспя — пожела си Крис. — Просто съм толкова изтощена. Сякаш всичко е ужасен кошмар. Просто си мисля... Линди? Линди... будна ли си?

Не. Сестра ѝ бе заспала.

Крис се загледа в тавана. Тя дръпна одеялата до брадичката си. Все още ѝ беше студено. Не можеше да се отърси от студената влага на ранния утринен въздух.

След малко, докато в главата ѝ шеметно се въртяха мисли за всичко, което се бе случило тази нощ, Крис също заспа.

Трополенето и бръмченето на машините я събуди в осем и половина на следващата сутрин. Тя се протегна, разтърка очи и се заклатушка към прозореца. Наведе се над стола с Шляпи и надникна навън.

Беше сив, облачен ден. Два огромни жълти валяка отъпкваха съседния двор зад новопостроената къща.

Чудя се дали ще загладят и тази голяма могила пръст — помисли си Крис, докато ги гледаше. Това наистина щеше да е отлично.

Крис се усмихна. Не бе спала много дълго, но се чувстваше освежена.

Линди все още спеше непробудно. Крис мина на пръсти покрай нея, навлече нейния халат и тръгна към долния етаж.

— Добро утро, мамо — поздрави весело, щом влезе в кухнята, завързвайки колана на халата си.

Госпожа Пауъл се обърна от мивката с лице към нея. Крис се изненада, като видя ядосаното ѝ изражение.

Тя проследи погледа на майка си до кухненския плот.

— О! — възкликна Крис, щом видя Мистър Як. Той седеше на високата табуретка пред плота е ръце в скута си. Косата му бе покрита е червеникавокафява пръст, а по бузите и челото му имаше мръсни петна.

Ужасена, Крис вдигна ръце към лицето си.

— Мисля, че ти беше казано никога повече да не носиш това нещо тук долу! — скара ѝ се майка ѝ. — Какво да те правя, Крис? — въздъхна тя и се обърна ядосано към мивката. Куклата намигна на Крис и ѝ отправи широка зловеща усмивка.

23.

Докато Крис се взираше с ужас в ухилената кукла, господин Пауъл се появи внезапно на вратата на кухнята.

— Готова ли си? — попита той жена си.

Госпожа Пауъл закачи хавлиената кърпа за чинии на закачалката и се обърна, отмятайки кичур коса от челото си.

— Готова съм. Само да си взема чантата. — Тя мина край него и излезе в коридора.

— Къде отивате? — извика Крис с нескрита тревога в гласа. Тя държеше под око куклата на плота.

— Ще пазаруваме в градинарския магазин — осведоми я баща ѝ, като пристъпи в стаята и надникна през прозореца в кухнята. — Май ще вали.

— Не отивайте! — примоли се Крис.

— Ъ? — Той се обърна към нея.

— Не отивайте, моля ви! — извика Крис.

Очите на баща ѝ фиксираха куклата и той се приближи.

— Хей, какво става? — попита сърдито.

— Мислех, че искаш да го върнеш в заложната къща — набързо успя да измисли Крис.

— Не и преди понеделник — отвърна баща ѝ. — Днес е събота, забрави ли?

Куклата мигна. Господин Пауъл не забеляза.

— Точно сега ли се налага да излезете? — измънка Крис.

Преди баща ѝ да успее да отговори, госпожа Пауъл отново се появи на вратата.

— Ето. Хващай — извика тя и подхвърли към него ключовете за колата. — Да отиваме, преди да е заваляло.

Господин Пауъл тръгна към вратата.

— Защо не искаш да излизаме? — поиска да узнае той.

— Куклата... — започна Крис. Но знаеше, че обясненията ѝ щяха да са напразни. Нямаше да се вслушат в думите ѝ. Никога

нямаше да ѝ повярват. — Няма значение — измърмори тя.

След няколко секунди се разнесе звука от колата им по алеята. Те заминаха.

А тя бе самичка в кухнята с хилещата се кукла.

Мистър Як се обърна бавно към нея, завъртайки се заедно е високата табуретка пред плота. Големите му очи се впиха ядосано в тези на Крис.

— Предупредих ви — изграчи той.

Барки дотърча в кухнята, ноктите на лапите му почукваха силно по линолеума. Той душеше пода, докато търчеше, в търсене на изпуснати остатъци от закуската.

— Барки, къде беше? — попита Крис, радостна, че не е сама.

Кучето не ѝ обърна внимание и се навря да души под табуретката, върху която седеше Мистър Як.

— Беше горе и ме събуди — обади се Линди, разтърквайки очи, щом влезе в кухнята. Тя бе облечена с бели тенис шорти и лилав потник. — Тъпо куче.

Барки облиза някакво петно на линолеума.

Линди изкрещя, като видя Мистър Як.

— О, не!

— Върнах се — изръмжа куклата. — И изобщо не съм доволен от вас, робини мои.

Линди се обърна към Крис, зяпнала от изненада и ужас.

Крис не изпускаше от поглед куклата. *Какво е намислил?* — чудеше се тя. — *Как мога да го спра?*

Заравянето под всичката онази пръст не му бе попречило да се завърне. Някак бе успял да се освободи от куфара и да се измъкне.

Нямаше ли начин да го победят? Никакъв ли?

Без да сваля злоещата си усмивка, Мистър Як слезе на пода и кецовете му затупкаха силно.

— Много съм недоволен от вас двете — повтори той с ръмжащ глас.

— Какво ще правиш? — изписка Линди с уплашен глас.

— Трябва да ви накажа — отвърна куклата. — Трябва да ви докажа, че съм сериозен.

— Почакай! — извика Крис.

Но Мистър Як се движеше бързо. Той се протегна и сграбчи Барки за врата с двете си ръце.

Щом куклата стегна хватката си, уплашеният териер зави от болка.

— Предупредих ви — излая Мистър Як, надвиквайки воя на малкия черен териер. — Ще правите каквото ви кажа — или тези, които обичате, ще пострадат един по един!

— Не! — изкрещя Крис.

Барки изджавка пронизително от болка и Крис се разтрепери.

— Пусни Барки! — развика се Крис.

Куклата се изкиска.

Барки нададе дрезгаво свистене.

Крис не можеше да търпи повече. Двете е Линди се нахвърлиха върху куклата от двете страни. Линди я спъна. Крис грабна Барки и го задърпа.

Линди събори Мистър Як на пода. Но дървените му ръце стискаха здраво гърлото на кучето.

Воят на Барки премина в приглушено скимтене, докато животното се мъчеше да диша.

— Пусни го! Пусни го! — не спираше да пищи Крис.

— Предупредих ви! — озъби се куклата, докато Линди държеше здраво ритациите ѝ крака. — Сега кучето трябва да умре!

— Не! — Крис плъзна ръцете си към китките на куклата и с яростно дърпане раздалечи дървените ръце.

Барки се приземи на пода със свистене и се стрелна към ъгъла, като лапите му се запързалиха безконтролно по гладкия под.

— Сега ще си платите — изръмжа Мистър Як. Като се освободи от Крис, той замахна с дървената си ръка и я стовари тежко върху челото на близначката.

Тя изкрещя от болка и вдигна ръце към главата си.

Барки лаеше пронизително.

— Пусни ме! — обърна се Мистър Як отново към Линди, която все още държеше краката му.

— Няма да стане! — извика Линди. — Крис, хвани пак ръцете му.

С все още пулсиращо чело, Крис се хвърли напред, за да хване ръцете на куклата.

Но когато тя се приближи, Мистър Як наведе глава и стегна дървените си челюсти около китката ѝ.

— Ааууу! — зави от болка Крис и се отдръпна.

Линди вдигна нагоре чучелото за краката и блъсна тялото му силно в пода. То нададе разгневено ръмжене и зарита в опит да се освободи от нея.

Крис отново нападна и този път успя да хване едната му ръка, а после и другата. Той наведе глава, за да я захапе отново, но тя го избегна и заклеци ръцете му здраво зад гърба му.

— Предупреждавам ви! — изкрещя той. — Предупреждавам ви!

Барки изджавка развълнувано и скочи върху Крис.

— Какво да го правим? — опита се да надвика Линди ядосаните заплахи на куклата.

— Навън! — изкрещя Крис, стискайки още по-силно ръцете на Мистър Як зад гърба му.

Тя изведнъж се сети за двата валяка, които бе видяла да изглаждат терена на съседния двор.

— Хайде — пришпори тя сестра си. — Ще го смачкаме.

— Предупреждавам ви! Притежавам нечувани сили! — изквича куклата.

Без да му обръща внимание, Крис отвори вратата на кухнята и те изнесоха своя гърчещ се пленник навън.

Небето беше въгленовосиво и бе започнало леко да ръми. Тревата вече беше мокра.

Над ниските храсти, които разделяха дворовете, момичетата видяха двата огромни жълти валяка — един в задния край и един отстрани на съседния имот. Те приличаха на огромни тежкоподвижни животни, изравняващи всичко по пътя си с гигантските си черни ролки.

— Оттук! Побързай! — извика Крис на сестра си, стискайки здраво куклата, докато бягаше. — Хвърли го под този!

— Пуснете ме! Пуснете ме, долни роби! — изпищя Мистър Як. — Това е последният ви шанс! — Той рязко извъртя глава в опит да ухапе ръката на Крис.

Една гръмотевица изтрещя в далечината.

Момичетата хукнаха с всички сили към бързодвижещия се валяк, хлъзгайки се по мократа трева.

Те бяха само на няколко метра разстояние от огромната машина, когато забелязаха Барки. Той подтичваше пред тях, размахвайки бясно опашка.

— О, не! Той пък как е излязъл? — извика Линди.

Като ги гледаше с изплезен език, подскачайки щастливо в мократа трева, кучето търчеше точно на пътя на трополящия валяк.

— Не, Барки! — изпищя Крис, ужасена. — Не! Барки — не!

24.

И двете пуснаха Мистър Як и се спуснаха към кучето. С протегнати ръце те се плъзнаха по корем върху мократа трева.

Без да разбира проблема, Барки се радваше на играта на гоненица и тичаше напред.

Линди и Крис се изтърколиха настрани от пътя на валяка.

— Хей — махнете се оттам! — развика се ядосаният шофьор през високия прозорец на валяка. — Момичета, да не сте полудели?

Те скочиха на крака и се обърнаха към Мистър Як.

Дъждът малко се бе усилил. Високо в небето просветна бяла светкавица.

— Свободен съм! — вдигна победоносно ръцете си куклата. — Сега ще си платите!

— Да го пипнем! — изкрещя Крис на сестра си.

Дъждът биеше по косите и раменете им. Двете сестри наведоха глави под дъжда и подгониха куклата.

Мистър Як се обърна и хукна.

Той не забеляза другия валяк.

Гигантското черно колело мина през него, като го повали по гръб и го смачка с остър хрущящ звук.

От машината се разнесе шумно съскане като от въздух, изпуснат от голям балон.

Валякът се заклати назад-напред.

Странен зелен газ избликна от задната част на валяка и се понесе във въздуха в злокобен, подобен на гъба облак.

Барки спря да подскача и застина на място, проследявайки с очи зеления газ, който се издигаше към почти черното небе.

Линди и Крис гледаха с отворени от учудване усти.

Побутван от вятъра и дъжда, зеленият газ се носеше над тях.

— Гадост! Как смърди! — отбеляза Линди.

Миришеше на развалени яйца.

Барки заскимтя тихо.

Валякът спря. Шофьорът изскочи навън и се затича към тях. Той беше нисък, набит мъж с големи мускулести ръце, изпъкващи изпод ръкавите на тениската му. Лицето му бе яркочервено под късата му руса коса, а очите му бяха опулени от ужас.

— Дете? — извика той. — Аз... дете ли прегазих?

— Не. Просто една кукла — успокой го Крис. — Не беше жива.

Той спря. Лицето му от червено стана бяло като брашно. Той нададе шумна, изпълнена с благодарност въздишка.

— О, боже. Помислих, че е дете.

Мъжът си пое дълбоко въздух и бавно издиша. После се наведе да огледа земята под валяка. Когато се приближиха, момичетата видяха останките от куклата, смачкани под дънките и фланелата.

— Хей, много съжалявам — извини се шофьорът и като се изправи, избърса челото си с ръкава на тениската си. — Не успях да спра навреме.

— Всичко е наред — увери го Крис с широка усмивка.

— Да. Наистина. Всичко е наред — подкрепи я бързо Линди.

Барки се приближи и подуши смачканата кукла.

Мъжът поклати глава.

— Така си отдахнах. Стори ми се, че бяга. Наистина го помислих за дете. Така се уплаших.

— Не. Това е просто кукла — рече Крис.

— Фюуу! — издиша бавно мъжът. — За малко. — Изражението му се промени. — А вие, момичета, какво правите навън в дъжда?

Линди вдигна рамене. Крис поклати глава.

— Разхождаме кучето.

Мъжът взе смазаната кукла и като я вдигна, главата ѝ се разпадна на прах.

— Искате ли това нещо?

— Изхвърлете го на боклука — каза му Крис.

— По-добре се прибирайте, да не се измокрите — посъветва ги той. — И повече не ме стряскайте така.

Момичетата се извиниха и се запътиха към къщата си. Крис се ухили щастливо на сестра си. Линди отвърна с широка усмивка.

Мога да си се хия така цяла вечност — помисли си Крис. — Толкова съм щастлива. Толкова облекчена.

Те последваха кучето в кухнята. Навън една ярка светкавица бе последвана от гръмотевичен тътен.

— Вир-вода съм — заяви Крис. — Отивам горе да се преоблека.

— Аз също — рече Линди и последва сестра си.

Когато влязоха в спалнята си, намериха прозореца широко отворен — завесите се мятаха и плющяха и дъждът се изливаше вътре.

— О, не! — Крис се втурна да затвори прозореца.

Щом се наведе над стола, за да улови крилото на прозореца, Шляпи се протегна и сграбчи ръката ѝ.

— Хей, робиньо, оня другият тръгна ли си? — изръмжа куклата с дрезгав глас. — Вече си мислех, че никога няма да се махне!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.